

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Sister

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

HET VERWISSELDE LIJK

15 cent.

De man zwaaide als dol met zijn armen om de aandacht te trekken.

No. 1340.

NIEUWE SERIE

HET VERWISSELDE LIJK

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN STOUTMOEDIG PLAN.

Lord William Aberdeen leunde achterover in zijn fauteuil, gezeten in zijn werkkamer van de prachtige villa, welke hij in de Cromwellstreet bewoonde.

Hij had de beide witte slanke handen om de knie van zijn hoogopgetrokken linkerbeen gevouwen en scheen diep ergens over na te denken.

Charles Brand, zijn vriend was druk bezig met het doorbladeren van de zooeven binnen-gebrachte ochtendbladen.

Van tijd tot tijd zette hij de schaar in een der bladen, knipte hier en daar een artikel uit, of een kort bericht en plakte het in een groot register met een breeden rug, dat naast hem lag.

Van sommige belangrijke berichten, deelde hij in enkele woorden den inhoud aan zijn vriend mede.

— Onze vriend Sullivan krijgt weer eens een pluimpje van de pers! merkte hij nu glimlachend op.

— Daar kun je toch niets tegen hebben, beste Charles? vroeg lord Aberdeen, terwijl een flauwe glimlach om zijn lippen verscheen, Echter moet ik het voorbehoud maken, dat men hem niet al te veel over het paard moet tillen! Hij is schrander en verstandig, en de hoofd-inspecteur van Scotland Yard, Baxter, kan zeker niet in zijn schaduw staan. Maar onze Sullivan begint pas en hij heeft nog lang niet de kennis en vooral niet de doortastendheid, die den waren detective kenmerken!

Lord Aberdeen zweeg even, terwijl hij zijn fraaie nagels aandachtig bekeek en vervolgde toen, terwijl hij Charles Brand een scherp blik toewierp:

— Toch kan hij het ons misschien nog lastig genoeg maken!

— Wat bedoel je? vroeg Charles, terwijl hij verwonderd opkeek.

— Ik bedoel, dat ik rondloop met plannen voor een groote onderneming, en dat mij daarbij het denkbeeld dat James Sullivan zich op vrije voeten bevindt, hoogst onaangenaam zou zijn. Kortom, ik zou hem gaarne eenigen tijd van het tooneel zien verdwijnen!

Charles Brand legde de schaar neder, die hij in zijn rechterhand hield en keek hem met groote oogen aan.

— Is dat niet gemakkelijker gezegd dan gedaan? vroeg hij. Sullivan is een sterke kerel, en ik geloof dat het niet zoo gemakkelijk zou zijn ons van zijn persoon meester te maken!

Lord Aberdeen bekeek zijn prachtig onderhouden nagels opnieuw met een haast liefkoozenden blik en hernam:

— Ik geloof niet, dat hij ons inderdaad zou kunnen ontloopen, als ik mijn zinnen erop gezet had hem in handen te krijgen! Jij weet evengoed als ik dat mijn drie snelloopende motorbooten, mijn vliegtuig de Duivel der Lucht, mijn duikboot „De Bruinvisch” en mijn weinige maar volstrekt betrouwbare spionnen, kunnen opwegen tegen de beste politie-organisatie, want mijn vertrouwden kennen hun eigen chef niet eens! Daarentegen weten alle politie-agenten maar al te goed, wie hun chef Baxter is!

— Dat geef ik je toe, Edward! Maar je zult het met mij eens zijn, dat ook Scotland Yard goed georganiseerd is en bovendien beschikt

men daar over middelen, waarop wij geen recht kunnen laten gelden.

— Bijvoorbeeld?

— Bijvoorbeeld hebben zij het recht in de uitoefening van hun ambt op ons te schieten als waren wij hazen of fazanten. Zij kunnen een trein laten stil staan als het hun belieft en zelfs kunnen zij het vertrek van een Trans-Atlantische boot doen uitstellen.

— Daar tegenover heb ik slechts één opmerking te maken, beste Charles, hernaam Lord Aberdeen, en die is deze — hebben zij ons met al die middelen ooit weten te verschalken?

Charles boog het hoofd en zei toen:

— Neen, dat hebben zij niet, Edward! Ik heb ook vergeten, dat ik tegenover hun mechanische middelen jouw genie moet stellen, en dat nog steeds de geest het van de materie gewonnen heeft. Toch kan ik niet nalaten de opmerking te maken, dat het mij zeer gevaarlijk voorkomt ons in het hol van den leeuw te wagen, als het niet strikt noodzakelijk is.

— Ben je bevreesd voor zulk een onderneming?

— Bevreesd niet! Integendeel, na onze laatste periode van werkeloosheid zou een kleine prikkeling der zenuwen mij niet onwelkom zijn!

— Zoo mag ik het hooren! Ontroering, opwinding, emotie, of hoe men het anders noemen wil — die maken het eigenlijke leven uit. Zonder gevaarlijke intermezzo's zou voor ons het bestaan eenvoudig ondragelijk worden.

— Heb je een plan gereed?

— Neen, en ik breng de zaak juist ter sprake, in de hoop, dat je mij raad zoudt kunnen geven!

Charles dacht even na en zeide toen:

— Wij stellen voorop, dat wij geen geweld willen gebruiken, is het niet zoo?

— Dat moeten wij zooveel mogelijk vermijden. Ik heb als persoon niets tegen Sullivan, alleen zijn aanwezigheid is mij tot last!

— Dan zou ik willen voorstellen een gefingeerde misdaad in elkaar te zetten!

— Ga door!

— Die misdaad, laten we zeggen, dat het een moord moet zijn, zou hier te Londen gepleegd moeten worden.

— En verder? vroeg Lord William Aberdeen vol spanning.

— Verder zouden wij moeten afwachten wat Sullivan doet!

— En vervolgens?

— Vervolgens leggen we hem een valstrik!

Lord Aberdeen stond op en begon met groote passen het vertrek op en neder te loopen.

Zijn fijn geteekend gelaat met den smallen, flauw gekromden neus was met een lichten blos van opwinding overtoegen.

Hij was nu weder geheel John Raffles, de Groote Onbekende.

— Je plan trekt mij wel aan! zeide hij eindelijk. Ga eens door!

— Wij zouden moeten beginnen met voor het lijk van den verslagene te zorgen! zeide Charles Brand. De opzichter van het kerkhof van Ramsgate, Blosby, moet ons daarbij helpen! Hij kan je dat niet weigeren, Edward!

— Dat zou hij zeker niet! Ik wil niet uitweiden over de redenen, waardoor ik onbeperkte macht over dien man heb! Laat het je voorloopig voldoende zijn, dat hij mij in leven en dood is toegewijd. Welnu, Blosby moet ons vanavond een lijk leveren! Vervolgens zal ik er een paar schoten op lossen en daarna leggen wij het in het Hyde-park neer, met behulp van een verscheurde en leegge portefeuille wordt de diefstal gefingeerd en een geheimzinnig anoniem briefje aan Scotland Yard zal de rest wel doen!

— Op welke wijze?

— Op deze wijze, dat waarschijnlijk Sullivan van zelf met het onderzoek wordt belast! Dergelijke gewichtige zaken laat Baxter met groote voorliefde aan zijn rechterhand over — om er dan naderhand zoo mogelijk de eer van op te strijken.

Raffles trad naar den schoorsteenmantel toe en drukte op den knop van de electrische schel.

Daarop nam hij aan zijn schrijftafel plaats en begon met de linkerhand op grof papier, hetwelk hij uit een verborgen lade had gehaald, een briefje te krabbelen.

Terwijl hij hiermede bezig was, trad Gaston, de oude kamerbediende binnen.

— Gaston, zeide Raffles, zonder op te zien, laat Henderson de chauffeur dit briefje aanstonds aan den opzichter van het kerkhof te Ramsgate brengen. Zeg hem, dat ik er op sta, dat hij volstrekt niet herkend wordt.

De oude kamerbediende boog zonder een woord te zeggen.

Raffles maakte den brief af, stak hem in een couvert aan welks achterzijde hij een geheimzinnig teken zette en overhandigde het toen aan den kamerbediende.

Even later zagen Raffles en Charles die voor het raam waren gaan staan, dat op het prachtige park uitzag, hoe Henderson, in een wijde jas gestoken, waarvan de breede kraag was opgezet, een der grootste auto's door de breede vleugeldeuren van de remise naar de kleine zijstraat reed, die langs den parkmuur liep en die bijna altijd geheel verlaten was.

Een uur verstreek.

Toen trad de chauffeur zelf de werkkamer van den Grooten Onbekende binnen en overhandigde hem zwijgend een tamelijk morsig briefje.

— Ik dank je, Henderson! zeide Raffles. Heeft de man je niet herkend?

— Daar is geen kwestie van, Mylord!....

— Heeft hij de auto gezien?

— Ook dat niet!

Raffles knikte even, en Henderson begreep, dat zijn taak voorloopig was afgelopen.

Toen de beide vrienden weder alleen waren, raakte Raffles het briefje open.

Het bevatte slechts deze weinige woorden:

„Heden is het stoffelijk overschot van den bankier der Bucky Bank, die de hand aan zich zelf geslagen had, begraven. Gij kunt er naar welgevallen over beschikken! Ik heb na de begrafenis mijn knecht onder een voorwendsel de kist weder laten opdelen en in het lijkenhuisje laten brengen, hetwelk zich in de onmiddellijke nabijheid van het graf bevindt. Daarna heb ik het

lichaam verwijderd, nadat ik mijn knecht had weggezonden, de kist met aarde weder opgevuld en gesloten. Vervolgens riep ik mijn knecht terug en liet hem, na het lijk goed verborgen te hebben, de kist weder in het graf plaatsen.”

— Tot dusver is alles goed gegaan! mompelde Raffles tevreden. Aan den dooden bankier is niet veel verbeurd. Hoogst waarschijnlijk hebben we hier te doen met een schelm, die gespeculeerd heeft met het geld van anderen en nu geen uitweg meer zag!

HOOFDSTUK II.

DE MOORD IN HYDE-PARK.

Op den avond van denzelfden dag werd een langwerpig pak in zeildoek gehuld met de grootste voorzichtigheid door de kleine smalle deur in den parkmuur naast de garage in het park en van daar naar het groote tuinhuis gebracht.

De reusachtige chauffeur had het pak over den schouder gelegd, nadat hij het uit de auto had genomen, terwijl Raffles en Charles op den uitkijk stonden.

Zoodra Henderson weder was heengegaan om de auto te stallen, haalde Raffles een volledig pak kleeren te voorschijn en begon daarna met de hulp van zijn metgezel het lijk van den bankier geheel aan te kleeden.

Raffles bekeek zijn werk met voldoening.

— Het gezicht van dien dooden mijnheer is mij weinig sympathiek! zeide hij. Laat ons echter in aanmerking nemen, dat wij geen keus hadden!

Hij ging aan een kleine tafel zitten, haalde een vel papier uit zijn zak en schreef er de volgende woorden op:

„Aan den Graaf van Buckham!
Kom hedenavond om tien uur in het
Hydepark.

JOHN RAFFLES!”

Hij kreukelde het briefje eenigszins, zoodat het zijn nieuwheid zou verliezen, vouwde het op en stak het in een der vestjeszakken van het kostuum van den doode.

Charles had dit alles met eenige nieuwsgierigheid gevolgd.

Hij had zelf niet vermoed, dat zijn vriend met zulk een spoed gebruik zou maken van een plan, dat hij zelf nog niet eens goed had uitgewerkt.

— En wat gebeurt er nu verder? vroeg de jonge man.

— Dat is zeer eenvoudig! antwoordde Raffles. Men vindt het lijk van den zoogenaamden verslagene, men brengt het naar Scotland Yard, men onderzoekt wie Graaf Buckman is,

en ten slotte beschuldigt men John Raffles van moord — ofschoon ik je kan verzekeren, dat deze heer inderdaad van zulke paardenmiddelen een afschuw heeft! Sullivan is natuurlijk in de wolken, dat hij een zware misdaad ontdekt heeft en tevens dat hij de bewijzen kan toonen, dat Raffles en niemand anders de schuldige is! Zoodat hij niet zal rusten, voor hij mij gevangen heeft.

— Dat klinkt alles zeer goed — maar ik verkeerde in de meening, dat wij juist hem zouden vangen!

— Dat doen wij ook!

— Op welke wijze dan?

— Luister! Ik laat een draad door de gansche geheimzinnige moordzaak loopen, en Sullivan zou geen goede detective zijn, indien hij die bij zijn onderzoek niet zou volgen. Hoe hij daarbij ten slotte hoofdzakelijk in mijn handen terecht moet komen — dat zullen de eerstvolgende uren je wel leeren, beste Charles.

Het stoffelijk overschot van den bankier was thans geheel gekleed.

Raffles drukte op den knop van een elektrische schel en even later trad Henderson weder binnen, met wiens hulp de doode bankier weder in de auto gedragen werd.

— Heb je voor het varkensbloed gezorgd, Henderson, zooals ik je bevolen heb? vroeg Raffles op fluisterenden toon.

— Het is in orde, Mylord!

— Vooruit dan!

Terwijl Charles zich vergewiste, dat er zich in de kleine zijstraat niemand bevond, rolde de auto, met Henderson achter het stuurwiel en het lichaam van den zelfmoordenaar op den vloer van den wagen uitgestrekt, door de breede vleugeldeuren van de garage.

Charles sloot deze deuren weder en sprong in den wagen.

In allerijl snelde de groote auto naar het Hyde-park, dat spoedig bereikt was.

Van zijn zetel af, doofde Henderson de lantaarns van de auto, toen zij de plek naderden, waar de moord heette te hebben plaats gehad.

Het was doodstil in het park, de boomen stonden donker in den zomernacht, en hoog in de lucht twinkelden de sterren, terwijl verweg het stadsrumoer van Londen werd vernomen.

Snel stapten Raffles en Charles uit en droegen het levenloze lichaam naar het wandelpad.

De blaas met varkensbloed gevuld ontlastte een gedeelte van haar inhoud over de kleederen.

Nadat zij zich overtuigd hadden, dat het lichaam van den zelfmoordenaar den indruk maakte van dat van een vermoorde, stapten zij weder in, snel reed de auto weder weg, zonder dat iemand iets gezien had.

Toen Raffles den volgenden morgen de eetkamer binnentrad, waar Charles reeds aan de ontbijttafel gezeten was, vroeg hij:

— Wel, Charles, geloof je, dat onze truc tot dusverre gelukt is?

— Ik kan het je niet zeggen, want ik heb nog geen tijd gehad om de kranten in te kijken.

Dan ben ik gelukkiger geweest! hernam Raffles. Hij haalde een nummer van de „Evening Standard” uit den zak en las Charles met heldere stem het volgende bericht voor:

Afschuwelijke moord in Hyde-park.

Het Hyde-park schijnt een verzamelplaats van gruwelen te zijn. Hedennacht heeft aldaar wederom een misdaad plaats gehad. Toen de politie haar nachtelijke ronde van twee uren deed, botste een der agenten met zijn rijwiel tegen een zacht voorwerp aan. De beide orde-bewaarders sprongen van hun rijwiel en zagen in het licht van hun lantaarns het ontzielde overschot van een deftig gekleed man liggen. Zij ontstaken nog een zaklantaarn en hadden nu voldoende licht om de juiste plaats van het lichaam op te nemen.

Het was het stoffelijk overschot van een man van middelbaren leeftijd. Hij scheen in de duisternis overvallen te zijn en met een zwaar voorwerp moet de hersenpan verbrijzeld zijn, daar het geheele gelaat met bloed was bedekt. De politiemannen riepen onmiddellijk na deze griezelige vondst, telefonisch de politie-auto ter plaatse, die het lichaam naar het politiepsthuis op den hoek van het park bracht, ten einde daar het signalement van den doode op te nemen.

Bij het onderzoek van de kleeding bleek, dat de doode van al zijn sieraden en zijn geld beroofd was. Men vond slechts een zakje sigaretten en in een der vestzakjes een briefje, waarvan men ons echter den inhoud niet wilde mededeelen, ten einde een onderzoek van de politie niet te bemoeilijken.

— Het is goed gelukt! zeide Raffles, terwijl hij het blad met een tevreden gebaar weder opvouwde. Sullivan heeft het briefje nu waar-

schijnlijk reeds in handen, hij heeft het gelezen en tot zooverre is de zaak voortreffelijk in orde.

Plotseling riep Charles uit, die intusschen de andere bladen ter hand had genomen:

— Wacht eens, hier staat ook nog iets in de „Times”:

— Wel, dan is de pers wel ijverig geweest! Lees het mij eens voor als ik je verzoeken mag!

Charles nam het city-blad ter hand en las het volgende voor:

De politie is er in geslaagd de identiteit van het slachtoffer van den moord in Hyde-park vast te stellen. Het is Graaf Buckham, een te Glasgow welbekend edelman, die veel aan wedrennen doet, en wiens paarden op de verschillende courses een bijzonder schitterend figuur sloegen. Niet alleen echter heeft de politie den verslagene herkend, maar zij weet ook, wie de dader van dezen afschuwelijken moord is. Zij is er in geslaagd, door haar actief en cordaat optreden, te verzekeren, dat de dader nog voor het vallen van den avond achter slot en grendel zal zitten.

De dader is een onbekend heer uit de groote wereld, die zich zoo spoedig mogelijk naar Liverpool wilde begeven, om naar Amerika te vertrekken, doch de politie heeft het weten te verhinderen. Juist toen de misdadiger aan boord wilde gaan, werd hij gegrepen. Hij wist zich echter los te rukken en te ontsnappen achtervolgd door een groote volksmenigte.

Op het oogenblik, dat ons blad ter perse gaat, was nog geen zekerheid te krijgen omtrent de arrestatie van den moordenaar. Wij kunnen echter niets anders doen, dan de politie hulde brengen voor haar flink optreden.

Charles liet het blad zakken en keek Raffles verbaasd en halflachend aan.

— Welk een zonderlinge grap hebben de heeren zich daar nu veroorloofd? riep Raffles uit. Zijn de heeren aan de „Times” hun verstand kwijt?

— Dat moet wel zoo zijn, zeide Charles lachend. Maar het staat er neergeschreven, of de heeren van het cityblad er in persoon bij tegenwoordig zijn geweest!

— Nu, hier zijn maar twee dingen mogelijk! hernam Raffles. De politie kan een sluwe streek verzinnen hebben om de aandacht van het publiek in een zekere richting te sturen. Indien de heer Baxter zich echter hiermede moet onledig houden, dan voorspel ik hem een jammerlijk fiasco. De tweede mogelijkheid is, dat de pers dit geheele dwaze arrestatie-verhaal verzinnen heeft om de belangstelling van het publiek te prikkelen.

— Dat is niet onmogelijk, maar.....

— Maar er is nog een derde uitlegging, wil je zeker zeggen?

— Juist, en in alle bescheidenheid acht ik die de waarschijnlijkste — de politie heeft het briefje gevonden, dat jij hebt opgesteld, las daarin den naam van Graaf Buckham, dacht dadelijk aan den bekenden renstalbezitter, en maakte de conclusie, die ze aan de pers opgaf.

— Maar de verdenking en de arrestatie dan?

— O, dat komt mij doodeenvoudig voor! Zij verzwijgen den naam van den verdachte, dat is zoo hun systeem, dat zij steeds volgen, en zij volgen het — omdat het nu eenmaal hun systeem is! Daarvan afwijken wordt niet gedaan — behalve door Sullivan. Die „misdadiger” zal naar „Liverpool” ontsnappen en zich niet maar zoo zonder meer laten arresteeran, dat is duidelijk. De politie heeft eenvoudig deze klopjacht geïmproviseerd, maar ik geloof, dat wij hierin de hand van Baxter moeten zoeken.

— Dat vrees ik ook!

— Want wat zou Sullivan gedaan hebben!

— Die had zeker een van deze twee dingen gedaan: of den geheelen moord voorloopig verzwijgen en stil aan het onderzoeken gaan, of brutaalweg laten publiceeren: „er is een moord ontdekt en die moord is door John Raffles gepleegd!”

— Indien dit zoo ware, zou het voor onze onderneming te betreuren zijn, maar hoe dan ook, wij moeten nu aan het werk.

— Wat denk je uit te richten?

— Dat kan ik je nog niet in bijzonderheden mededeelen, maar in ieder geval zal ik je moeten verzoeken, je weerzin te onderdrukken tegen het dragen van dameskleederen.

— Lieve hemel, al weder? riep Charles uit op wanhopigen toon.

— Alweder, zeg je? Maar het is reeds maanden geleden, dat je voor het laatst als dame bent opgetreden.

— Is het dus niet te vermijden?

— Ik vrees van niet! antwoordde Raffles. Maar troost je, je zult een chique Parijsche demi-mondaine moeten verbeelden. Ik hoop, dat je dit eenigszins zal verzoenen met het offer, dat je mij brengt.

— Nu, het is een schrale troost! mopperde Charles.

Maar toch verliet hij het vertrek, om aan het verzoek van zijn vriend gevolg te geven.

Raffles liep nu geruimen tijd het vertrek op en neder en zette zich ten slotte aan zijn schrijftafel, waar hij een brief begon te schrijven.

Eenigen tijd later trad er een elegante vrouw het vertrek binnen, wier zijden toilet bij al haar bewegingen ruischte en een heerlijk parfum achterliet.

Het was Charles Brand!

— Prachtig, Charles! riep Raffles vol bewondering uit. Je ziet er uit om te stelen, om voor te knielen. Wees nu zoo goed met de auto dadelijk naar het bureau van de „Daily News” te gaan en de advertentie op te geven, die ik zooveel heb opgemaakt!

„Madame la vicomtesse de Fontaneilles vraagt naar het adres van Graaf Buckham. Hij of zij, die het juiste adres kan opgeven, ontvangt een ruime belooning. Geheimhouding verzekerd. Brieven te bezorgen bij den portier van de Windsor Club!”

— Een voortreffelijk idee! riep Charles opgewonden uit, terwijl hij coquet in den spiegel keek en met nuffige pasjes heen en weder begon te loopen.

— Maar daarmee ben je er nog niet! zeide Raffles.

— Wat moet ik dan nog meer doen?

— Van het bureau van dat blad ga je naar de administratie van de „Evening News” en geeft daar deze advertentie af:

„Graaf Buckham!

Keer naar huis terug.

Gravin Guymaux”

Charles keek zijn vriend vragend aan, terwijl hij de beide papiertjes in zijn zak stak.

— Op de eerste advertentie zullen ze waarschijnlijk inloopen, zeide Raffles glimlachend, maar de tweede zullen ze denklijk negeren!

— Moet ik dadelijk daarna terugkeeren?

— Neen! Je neemt je wandelcostuum mee in de auto, trekt bij het terugkeeren de gordijnen neer, verkleed je in den wagen, stapt bij de Tower Bridge uit en gaat langs een omweg naar de Windsor Club, waar ik je zal wachten.

Charles Brand stak Raffles de hand toe en drukte haar krachtig.

Het volgende oogenblik was hij verdwenen!

Raffles keek hem even na en begaf zich naar zijn slaapkamer, teneinde zich daar te verkleeden.

Zoodra hij gereed was, belde hij om Henderson, beval hem met de auto voor te komen en liet zich naar het gebouw van de Windsor Club rijden.

Nog zelden had hij zich in zulk een goed humeur bevonden als nu hij zich verkneuterde in het vooruitzicht zijn vijand Sullivan in de val te laten loopen.

Hij rekende erop, dat ongetwijfeld de slimme inspecteur pro forma een brief aan de Windsor Club zou afgeven.

Het gebouw van de Club zou den Grooten Onbekende als het ware als hoofdkwartier dienen, om vandaar zijn web te spinnen, waarin Sullivan vroeg of laat zou vastgeraken.

Binnen een half uur tijds had de prachtige blauwgelakte auto hem naar het fraaie gebouw van de Club gebracht, waarvan hij sedert eenige jaren vice-president was.

Spoediger dan hij verwachtte, trad Charles Brand het kleine particuliere bureau binnen, hetwelk voor den vice-president gereserveerd was.

— Wel? Heeft de moord opzien gebaard? vroeg Raffles, terwijl hij zijn vriend tegemoet trad.

— Er wordt althans druk over gesproken!
 — Is het je soms opgevallen, dat de employés van de bladen er bijzondere aandacht aan wijdden?

— Neen — maar zij wijdden helaas wel bijzondere aandacht aan mij zelf. Eén van de employés van de „Daily News” was buitengewoon voorkomend voor mij en kleurde verschrikkelijk.

Raffles lachte en vroeg:

— En hoe is het in het bureau van de „Evening News” gegaan?

— Daar hadden de heeren van de administratie minder tijd om op mij te letten, maar daar stond de vestibule voor de loketten vol menschen waaronder een aantal heeren, en ik had het twijfelachtig genoeg, hun attentie tot mij te trekken.

— Nu, dat moest je je tot een eer rekenen, merkte Raffles lachend op.

De beide vrienden bespraken nog eenigen tijd de uitvoering van hun plannen en verlieten toen te zamen het clubgebouw.

Des avonds bevatten de „Daily News” en de „Evening News” de beide korte advertenties.

Bovendien bevatte de „Daily Telegraph” een bericht van den volgenden inhoud:

De moord in het Hydepark.

De dader van den afschuwelijken moord in het Hydepark is nog steeds niet gearresteerd. Allerlei symptomen wijzen erop, dat men hier niet met een gewoon misdrijf te doen heeft.

Bij Scotland Yard is men dag en nacht ijverig in de weer om de zaak tot klaarheid te brengen.

HOOFDSTUK III.

OP SCOTLAND YARD.

De hoofd-inspecteur van Scotland Yard, de befaamde heer Baxter, zat voor zijn schrijfbureau en speelde met een ivoren vouwbeen.

Aan den anderen kant zat zijn eerste inspecteur en rechterhand, Sullivan, een krachtig gebouwd man met een schrandere gelaat, die verdiept was in de lezing van een dossier, betreffende een kleine verduistering van een onbeteekenende som gelds, aan een der Londensche banken.

De telefoonschel ging over, en Baxter nam met een traag gebaar den hoorn van den haak.

— Wat zeg je? Een moord in Hyde Park? De Graaf van Buckham vermoord?.... Met verbrijzelden schedel gevonden. — Wat zeg je — is er een brief gevonden? En door John Raffles ondertekend?

— Wat is dat? riep Sullivan uit, terwijl hij opsprong en op Baxter toetrad. Zou dat waarlijk het werk van John Raffles zijn, van dien genialen misdadiger, dien ik nu reeds zoo geruimen tijd achtervolg, zonder hem ooit te kunnen vangen?

— Niemand anders dan hij! riep Baxter triomphantelijk uit, terwijl hij den hoorn weder op den haak legde. Ben je nu tevreden, dat deze zaak aan je wordt toevertrouwd? Dat wil zeggen, aan ons beiden? zoo verbeterde de hoofd-inspecteur van Scotland Yard haastig.

— Ik kan u niet zeggen, hoe mij dat verheugt! riep Sullivan uit. Mag ik weten, wat men u nog meer getelefoneerd heeft?

— Zeker! Men brengt het stoffelijk overschot van den verslagene en de genomen foto's hierheen.

— Uitstekend! Ik verheug mij erover, dat wij eindelijk weder eens een zaak van belang te behandelen krijgen. Maar één ding kan ik mij niet goed voorstellen, chef. Ik heb de

bladen gelezen en ik kan mij niet begrijpen, wat hun wel bewogen kan hebben, om zulke zonderlinge verhalen op te dissen! Zoo heeft bijvoorbeeld de „Evening News” een lange beschouwing gegeven over den verslagene, zoowel als over den verdachte! Als het werkelijk John Raffles is, dan moeten wij vreezen, dat de kans, hem gevangen te kunnen nemen, aanzienlijk zal dalen!

Baxter krabde achter zijn oor en keek Sullivan met zijn groote, uitpuilende oogen aan.

— Ik moet je zeggen, dat het voor de eerste maal is, dat ik John Raffles als moordenaar hoor noemen! Ik heb steeds gedacht, dat hij zich alleen met diefstallen en inbraken ophield.

Sullivan haalde de schouders op.

— Dan zullen wij ons vergist hebben! Wie weet, wat hij reeds heeft bedreven, waarvan wij niet het flauwste denkbeeld hebben.

Op dat oogenblik klopte een agent aan en trad binnen.

De man tikte aan zijn helm en zeide:

— Hier is het dossier van de Hydepark-zaak, Sir!

Baxter nam het dossier aan, opende het en wierp een blik op de foto's, die het bevatte.

Daarop zeide hij tot zijn inspecteur:

— Sullivan, wij zullen beginnen met het procesverbaal op te maken, naar de conclusies, die ik uit deze weinige gegevens kan trekken. Wees zoo goed te gaan zitten en schrijf!

Sullivan nam aan de andere zijde van de schrijftafel van zijn chef plaats en maakte zich gereed tot schrijven.

Baxter begon:

— Gisteravond om tien uur was het in het Hydepark nog tamelijk druk. Er werd toen volstrekt niets verdachts bespeurd. Om twee uur werd het lichaam gevonden, dus moet de

moord tusschen tien uur 's avonds en twee uur 's nachts gepleegd zijn. Dat is een gewichtig punt, Sullivan.

Sullivan keek even van het papier op.

Er speelde een spottende trek om zijn mond.

— Laten wij aannemen, dat het een gewichtig punt is, mijnheer Baxter! zeide hij.

— Wees zoo goed, te vervolgen! De vermoorde is een persoon van het mannelijk geslacht, geleefd hebbende onder den naam van Graaf Buckham. In een der zakken van het jacket, dat de verslagene droeg, werd een briefje vonden van den volgenden inhoud: „Aan den Graaf van Buckham. Kom hedenavond om tien uur in het Hyde-park! John Raffles.” Wij kunnen dus concludeeren, dat Graaf van Buckham de verslagene, en dat de zich noemende John Raffles de moordenaar is. Indien wij dezen laatste in handen kunnen krijgen, kan geacht worden, dat wij daarmede tevens den moordenaar hebben gevat.

Baxter keek den schrijvenden inspecteur strak aan en herhaalde met stemverheffing:

— Gelooft gij, dat de moordenaar dan niet gevat is, mijnheer Sullivan? Ik meende u te zien glimlachen, toen ik deze conclusie stelde.

Sullivan stond op en trad op zijn chef toe.

Toen zeide hij op kalmen toon:

— Ik heb er niet aan gedacht te lachen, mijnheer Baxter. Maar ik zou u wel dezen goeden raad willen geven, dien gij al of niet kunt opvolgen. Wij zouden er verstandig aan doen, als wij eerst de plek onderzochten, waar de moord gepleegd is, en vervolgens het lijk van den verslagene. Naar mijn oordeel is het bijna niet aan te nemen, dat een man als John Raffles zoo onvoorzichtig te werk zou gaan bij een zoo ernstige misdaad. Indien dit tot zijn gewoonte had behoord, dan zou hij reeds lang aan de galg gebengeld hebben. Neen, hier steekt meer achter....

— Ik wil mij geen oordeel aanmatigen, vóór ik op de plaats een onderzoek heb ingesteld, mijnheer Baxter. Maar ik zou u willen verzoeken: geef de pers vooral geen inlichtingen. Zij zal uit zich zelf wel de noodige berichten phantaseeren en hoe minder het publiek de ware toedracht van de zaak kent, hoe beter het voor ons onderzoek is! Mij dunk, wij moesten nu eerst naar het lijkenhuis gaan.

De beide politie-beambten zetten hun pet op en begaven zich naar de lijkenbarak, die zich op de binnenplaats van het politie-gebouw bevond.

Het lichaam van den doode lag op een brits. met een laken bedekt.

Een agent, die voor het lijkenhuis de wacht had gehouden, sloeg het laken terug.

Sullivan boog zich over de brits heen en bekeek het lijk met de grootste aandacht.

Toen richtte hij zich weder op en keek zijn chef met een zonderlingen blik aan.

— Deze man is reeds veel langer dood dan gisteravond tien uur, zeide hij eindelijk langzaam.

— Wat zegt ge daar? riep Baxter onthutst uit. Zijt ge daar zeker van, Sullivan?

— Volmaakt zeker! Zie maar — het hoofd vertoont een schotwond, die al minstens vijf dagen oud moet zijn, en in de borst zie ik twee gaten van revolvergeschoten, die echter in het geheel niet gebloed hebben!

Baxter wreef zijn groote, vleezige hand over het voorhoofd.

Deze plotselinge ontdekking scheen hem allesbehalve te bevallen.

De goede Baxter hield dan ook volstrekt niet van ingewikkelde zaken!

Hij bromde eerst eenige onverstaanbare woorden in zijn baard en vroeg toen:

— Zou er dan werkelijk iets meer achtersteken? Wat denk je van de zaak?

— Ik denk, dat de man op een andere plaats vermoord is, en pas veel later op het wandelpad in het Hyde-park werd neergelegd.

— Dat is niet onmogelijk! Dat gebeurt wel meer in Londen.

— Dat gebeurt zeker wel meer, mijnheer Baxter, vervolgde Sullivan. Maar het was mij geheel nieuw, dat men op een dood lichaam schiet!

— Maar er staat in het proces-verbaal, dat men het lijk badend in zijn bloed vond! riep Baxter wanhopig uit.

Sullivan dacht even na!

— Dat is zeker een zonderlinge omstandigheid, die niet in mijn redeneering past — voorloopig althans.

— Wat zullen we nu doen? vroeg Baxter.

— Het lichaam moet naar de snijkamer gebracht worden! Allereerst moet worden vastgesteld, hoe lang het geleden is, dat de dood is ingetreden. Bij diezelfde gelegenheid moeten de revolverkogels onderzocht worden, want die zullen zich nog wel in het lichaam bevinden.

De agent, die op post had gestaan, bracht de order aan de anatomische afdeling van Scotland Yard over en Baxter en Sullivan keerden naar hun bureau terug.

Een paar uur later bevonden zij zich op de plek, waar de misdaad bedreven was.

Een tweetal agenten hield er de wacht bij en op eenigen afstand stond een aantal straatjongens met open mond de ordebewakers aan te staren.

Dadelijk begon Sullivan met zijn onderzoek.

De plek, waar het lijk met het hoofd gelegen had, had een donkerroode, bijna zwarte kleur.

Sullivan liep langzaam heen en weer, bekeek de indrukken, schudde nu en dan het hoofd en eindigde met een weinig aarde te verzamelen, die hij in een enveloppe deed en bij zich stak.

Daarop keerden zij weder naar Scotland Yard terug en hier begon Sullivan, die van dergelijke zaken een bijzondere studie had gemaakt, het aan de aarde klevende bloed door de microscoop te onderzoeken, terwijl Baxter

ongeduldig in het laboratorium heen en weer liep. Toen hief de jonge inspecteur het hoofd van zijn arbeid op, en keek zijn chef weder met denzelfden zonderlingen blik aan.

— Onze vermoorde vriend moet er een wonderlijk soort bloed op na gehouden hebben, mijnheer Baxter! zeide hij. Welk soort bloed denkt gij, mijnheer Baxter?

— Ik ben niet sterk in het raden, mijnheer Sullivan! antwoordde Baxter ongeduldig.

— Probeer het dan eens voor één keer!

— Nu dan — roode verf!

— Neen, roode verf is het niet — het is varkensbloed!

Baxter stiet een vloek uit.

— Het is een wonderlijk ding! bromde hij, maar men schijnt juist ons altijd met deze ingewikkelde gevallen op te scheppen! Nooit denkt men er eens aan, ons een zaak te gunnen, waar tenminste een touw aan is vast te knopen! Maar neen — de heeren van de andere bureelen behouden altijd de gemakkelijke moorden voor henzelf! Als er eens een zaak boven hun opvatting gaat, of van den aanvang eenige moeilijke punten vertoont, dan wordt Scotland er maar voor gespannen!

Baxter viel zichzelf plotseling in de rede en deed eenige groote stappen naar Sullivan toe, die den woordenstroom kalm over zich had laten heengaan.

De chef van Scotland Yard scheen plotseling een ingeving te krijgen en de vreugde daarvan verhelderde plotseling zijn geheele opgezette gelaat.

— Wil ik u eens wat zeggen, mijnheer Sullivan? Ik geloof, dat de vermoorde in het geheel geen Graaf van Buckham geweest is!

— Dat is een zeer goede inval, mijnheer Baxter, merkte Sullivan glimlachend op.

— En wil ik je dan nog eens iets zeggen? Ik geloof, dat Raffles met deze geheele zaak niets te maken heeft!

— Die inval is minder goed, mijnheer Baxter! hernam Sullivan, nog altijd glimlachend.

— Gij zijt het dus niet met mij eens? Gij gelooft, dat hij er de hand in gehad heeft?

— Ik ben er bijna zeker van, Sir! Het is, dunkt mij, duidelijk, dat John Raffles de geheele vertooning met het lijk op touw heeft gezet!

— Maar waarom dan?

Sullivan dacht even na vóór hij langzaam antwoordde:

— Dat zie ik nog niet helder in! Ik kan mij nog niet voorstellen, welke beweegredenen hem daartoe genoopt hebben!

— Maar dan staan wij aan den vooravond van een onontwarbaar raadsel, mijnheer Sullivan! riep Baxter uit, terwijl hij met beide handen naar zijn dik, rood hoofd greep.

Op dat oogenblik trad de chef van de anatomische afdeeling het vertrek binnen.

— Wel? riepen de beide inspecteurs bijna tegelijkertijd.

— De verslagene is meer dan vijf dagen dood! antwoordde de chef. Naar alle waarschijnlijkheid heeft hij zelfmoord gepleegd. Dezen kogel hier heb ik in de hersenen gevonden en vermoedelijk heeft dit projectiel zijn dood veroorzaakt. De overige kogels zijn veel later, hoogstwaarschijnlijk gisteren, in het lichaam geschoten. Zij zijn ook van een revolver afkomstig, maar van een geheel ander kaliber. De zelfmoordenaar moet links zijn, want de revolver, die dezen kogel afschoot, is stellig met de linkerhand afgeschoten....

— Ik dank u zeer, Sir, riep Sullivan uit, wiens oogen schitterden.

Weer klingelde de telefoon.

Sullivan trad op het toestel toe en luisterde:

— Ik spreek met de redactie van de „Daily News”? — Neen, er is nog volstrekt geen nieuws omtrent den moord! Wat? Wie de Graaf van Buckham was? Dat heeft u immers uitgebreid in de „Evening Standard” kunnen vinden! Wat zegt u? Kunt gij mij wel nieuws mededeelen en gewichtig nog wel? Ik ben een en al oor! Een oogenblikje!

Sullivan haalde een bloc-note naar zich toe, nam zijn potlood ter hand en vervolgde toen:

— Ik luister!

Naarmate hem het bericht werd getelefoneerd, schreef Sullivan het volgende op:

Madame La vicomtesse de Fontaneilles — vraagt het adres van den Graaf van Buckham. — Een ruime belooning voor het juiste adres. — Brieven te bezorgen bij den portier van de Windsor Club!

Een dikke streep op de bloc-note beëindigde dit belangrijke bericht.

Sullivan sprak weder in het toestel:

— Ik dank u zeer voor deze inlichting en ik beloof u, dat ik, zoodra ik iets zekers weet, u het eerst zal inlichten! Of gij de advertentie moet plaatsen? Dat spreekt vanzelf! En wel zoo in het ooglopend mogelijk! Indien het mogelijk is, kunt gij in de redactioneele rubriek naar die advertentie verwijzen! Wat zegt ge? Heeft een mooie, jonge vrouw deze advertentie aangeboden? Nu, misschien kom ik nog heden wel haar signalement verzoeken.

Sullivan hing het toestel weder aan den haak en las het geschrevene op de bloc-note over.

Nauwelijks was hij hiermede gereed, of opnieuw ging de schel van de telefoon over.

Weder nam Sullivan het toestel ter hand en luisterde aandachtig.

— Met de redactie van de „Evening News”? Zoo — neen, omtrent den moord weten wij niets anders — maar als gij zegt, dat gij mij inlichtingen kunt geven, dan zal ik het gaarne noteeren.

Sullivan scheurde een blaadje van de bloc-note af en begon opnieuw te schrijven:

Advertentie aan de administratie van de „Evening News” aangeboden.

„Graaf Buckham!

Keer naar huis terug!

Gravin Guymaux!”

— Wij zullen een employé zenden om de persoonsbeschrijving van de brengster. Een Française waarschijnlijk, zegt gij? Mooi zoo — neen, gij moet de advertentie wel degelijk plaatsen. Het zal natuurlijk argwaan wekken, indien gij dat naliét. — En wees dan zoo goed een krasse kritiek op de politie te schrijven, waarin gij ons verwijt, dat wij ons nog niet bij u vervoegd hebben om inlichtingen. Overigens kunt gij den „Evening Standard” naslaan.

Weer legde Sullivan het toestel weg en keek nadenkend vóór zich uit.

Baxter, die met den chef van den anatomischen dienst gesproken had en dezen juist had weggezonden, keek hem nieuwsgierig en onderzoekend aan.

De jonge inspecteur wreef met de hand over zijn hoog voorhoofd en liep zenuwachtig het vertrek heen en weer.

Toen ging hij vlak vóór zijn superieur staan en zeide:

— Mijnheer Baxter — ik geloof, dat wij voorzichtig moeten zijn! Ik heb het gevoel, dat men ons een valstrik spant!

— Maar wie zou dat doen? riep de hoofdinspecteur uit.

— Wie anders dan Raffles? Maar nu zal ik hem ook vangen, dat zweer ik u, al zou het mij mijn leven kosten. Mijnheer Baxter, wilt gij deze zaak geheel alleen aan mij toevertrouwen? Ik zal er u mijn geheele leven dankbaar voor zijn.

Even scheen de groote man te aarzelen.

Maar daar hij in den grond van zijn hart maar al te blij was, op deze goedkoope manier van een hoogst ingewikkelde zaak af te zijn, waarvan hij titel noch jota begreep, zoo antwoordde hij:

— Het is goed, Sullivan! Ik vertrouw de zaak aan u toe! Ik stel echter deze voorwaarde, dat gij mij voortdurend op de hoogte houdt!

— Dat beloof ik u! riep Sullivan opgewekt uit. Wij moeten vóór alles weten, wie de verslagene is!

De jonge inspecteur drukte op een knopje, en zeide tot den binnentredenden agent:

— Breng mij het archief met het opschrift „zelfmoorden” eens!

De politiebeambte verdween en keerde even later terug met een zeer dik register, hetwelk hij vóór Sullivan op tafel nederlegde.

De jonge inspecteur begon de laatste bladzijde van het boek op te slaan en mompelde zachtjes vóór zich heen:

— Acht dagen geleden twee vrouwen, door verdrinking.... den volgenden dag een man door ophanging.... drie vrouwen door kolen-dampverstikking.... een man door keelafsnijding.... Aha — daar heb ik het! Een man door een revolverschot, Pierson genaamd.

Weer schelde Sullivan.

En nadat de agent was binnengetreten, beval hij dezen:

— Nu moet ik het crimineele archief, letter P, nog hebben!

Een oogenblik later werd het zware register binnengebracht.

Sullivan kon thans zijn ontroering bijna niet meer bedwingen en greep haastig naar het dossier.

Hij begon het haastig door te bladeren en las toen met luider stemme voor:

— Pierson — William George — leeftijd vijf-en-veertig jaar — heeft zich van het leven beroofd door een revolverschot in het hoofd. Directeur van de Bucky Bank.

Sullivan keek van het register op en zeide:

— Dat helpt ons nog niet veel, mijnheer Baxter!

— Neen, mijn waarde Sullivan, want de schelmen kunnen zich evengoed van het lichaam van een onbekend gebleven zelfmoordenaar bediend hebben.

Sullivan dacht even na.

Toen verhelderde zijn gelaat.

— Wij zullen de bank eens vragen, of een van de chefs hier wil komen, die veel met Pierson hebben omgegaan.

— Natuurlijk, dat is de aangewezen weg! riep Baxter uit. Even trotsch alsof hij het zelf bedacht had.

Sullivan schelde de directie van de Bucky Bank op.

Even later klonk zijn stem in het toestel:

— Gij spreekt met Scotland Yard! Heb ik het genoeg met een der directeuren te spreken? Heeft u misschien den heer Pierson persoonlijk goed gekend? Dat treft uitstekend! Gij zoudt ons een groot genoeg doen, door per auto even bij ons te komen! Het betreft een zeer belangrijke zaak. Om verschillende redenen komen wij liever niet op uw kantoor. Ja, wij zullen gaarne uw komst afwachten.

Sullivan hing het toestel weder aan den haak en spoedig was hij met al zijn gedachten bij de zaak, die hem zoo zeer bezig hield.

Een uur later trad de procuratiehouder van de Bucky Bank, Jackson geheeten, het bureau van den hoofd-inspecteur binnen.

Sullivan stond op en ging den bezoeker tegemoet.

— Wij zijn u zeer verplicht, dat gij zoo spoedig aan ons verzoek gevolg hebt gegeven! zeide hij. Neemt plaats, als ik u verzoeken mag.

— Waarmede kan ik de heeren van dienst zijn? vroeg Jackson.

— Gij hebt uw directeur immers goed gekend? zoo begon Sullivan.

— Zeker, mijnheer! Ik zag hem wel niet iederen dag, daar hij veel op reis was, maar ik zou hem toch onmiddellijk herkend hebben, ook als hij maanden lang was weggebleven.

De oogen van Sullivan waren vol spanning op het gelaat van den procuratiehouder gericht.

— Was uw directeur links? vroeg hij.

— Ja — hij deed alles met zijn linkerhand! antwoordde Jackson.

Sullivan, zoowel als Baxter, hadden de grootste moeite om hun ontroering niet te verraden.

— Hebt gij het lichaam voor de begrafenis nog gezien? vroeg de eerste weder.

— Ja, slechts even van te voren! Ik behoorde tot de genoodigden en ik ben ook tegenwoordig geweest bij het sluiten van de kist!

— Hebt gij misschien de schotwond gezien?

— De wond zelve niet, want het voorhoofd was met een verband bedekt, maar wel wees een waterige, roode plek op dat verband de plaats aan, waar de wond zich moest bevinden.

— En waar bevond zich deze plek?

— Vlak boven het linkeroog!

De beide politiebeambten wisselden een snellen, zegevierenden blik.

— Maar mag ik den heeren nu op mijn beurt iets vragen? vroeg de procuratiehouder.

— Wij zijn tot uw dienst, mijnheer Jackson!

— Welnu dan — is mijn directeur — is Pierson vermoord?

— Neen, dat is hij niet! antwoordde Sullivan ernstig.

— Maar wat is er dan met hem gebeurd?

Sullivan bedacht, dat het wellicht niet geraden zou zijn, thans alles omtrent den doode mede te deelen.

— Hij antwoordde langzaam:

— Ik beloof u, dat wij u dit alles later zullen vertellen! Thans schrijft onze plicht ons voor, dat wij omtrent de bijzonderheden een strikt stilzwijgen in acht nemen! En nu heb ik nog een vraag.

— Laat hooren, mijnheer!

— Waar werd Pierson begraven?

— Op het Ramsgate kerkhof!

— Ik dank u, mijnheer Jackson!

Sullivan nam nu het dossier op, dat hem zooeven gebracht was, en haalde daar vier foto's uit, de opnamen van het hoofd van een man, op vier verschillende wijzen gefotografeerd, en dat een schotwond boven het linkeroog vertoonde.

— Herkent u één van deze foto's? vroeg Sullivan, terwijl hij den procuratiehouder scherp aanzag.

Jackson bekeek een der foto's aandachtig en werd zeer bleek.

— Dit is Pierson, zou ik zeggen, maar hij had een baard en dien zie ik niet op deze foto!

— Welken vorm had die baard?

— Het was een korte puntbaard!

Sullivan nam een potlood en teekende aan de kin van het portret een puntbaardje.

Dadelijk liet hij het opnieuw aan den procuratiehouder zien.

— Nu dan? vroeg hij.

— Ja, dat is Pierson! Ik ben er zeker van! Maar, het is mij onbegrijpelijk, hoe hij zijn baard is kwijt geraakt, want ik durf erop zweren, dat hij dien nog had toen hij begraven werd!

— Ja, dat is juist de groote vraag, mijn

waarde heer Jackson! zeide Sullivan. Kunt gij mij ook iets zeggen van de particuliere kennissen van mijnheer Pierson?

— Volstrekt niet, mijnheer! Ik ging niet zoo vriendschappelijk met den directeur om, dat zijn kennissen ook de mijne waren!

— Dan is ons onderhoud voorloopig afge-loopen! Indien wij u weer noodig hebben, hopen wij op uw steun te kunnen rekenen. Het spreekt vanzelf, dat u over ons onderhoud het strengste stilzwijgen in acht neemt!

— Dat beloof ik u, mijne heeren!

Jackson stond op, drukte den beiden politie-mannen de hand en verliet het bureau.

Sullivan keek den vertrekkende even na en zeide toen:

— Dit is in ieder geval reeds duidelijk: de zoogenaamde Graaf Buckham en Pierson zijn één. Althans na hun dood! Het lijk van den bankier is dus blijkbaar naderhand opge-graven. Wie is de bewaker van het Ramsgate kerkhof? riep hij uit.

Hij nam een gedrukte lijst ter hand, zocht er even in en riep toen uit:

— De bewaker heet Samuel Blosby!

— Die moet er natuurlijk meer van weten! zeide Baxter.

— Dat spreekt van zelf!

— Zouden we hem aan een verhoor onder-werpen?

— Ik vrees, dat ons dat niet veel verder zal brengen! De man zal wel in het complot zijn!

— Maar laten wij hem dan arresteeren!

— Dat baart opzien en het geheim wordt er niet mede opgelost. En bovendien moeten wij vooreerst geen der personen aanraken, die in zoo nauw verband met die geheimzinnige vondst staan, tenminste als wij Raffles zelf willen vatten.

— En wat geschiedt er met de advertenties? vroeg Baxter nieuwsgierig.

— Wij zullen op de annonce in de „Daily News” reageeren, als de tijd daarvoor rijp is, en op den oproep in de „Evening News” zullen wij per advertentie antwoord geven!

— En hoe luidt dat antwoord, mijn waarde Sullivan?

— Ongeveer in dezer voege:

„Ik keer spoedig terug, binnen drie weken.”
Graaf Buckham!

Sullivan wierp weder een blik op de lijst, die vóór hem op tafel lag, en zeide toen:

— De zaak met Blosby veroorzaakt mij meer zorg. Wij moeten in ieder geval weten, of het lijk van Pierson weer opgegraven is! Hoe zouden wij dien man in onze handen kunnen krijgen, zonder dat Raffles wantrouwen koestert?

Sullivan liep even het vertrek op en neer en riep toen uit:

— Ik geloof, dat ik het gevonden heb! Wij zetten een diefstal in elkaar en Blosby is de verdachte. Dat geeft ons het recht, om het geheele personeel van het kerkhof mede te

arresteeren. Wij kunnen het dan sluiten, ik laat het graf openen — en de toer is gespeeld!

— Dat plan lijkt mij niet zoo kwaad toe! zeide Baxter. Maar wie is dan de bestolene?

— Daar zal ik wel voor spelen! antwoordde Sullivan glimlachend. Ik zal mij als een oud heertje grimeeren. Ik woon in de Finchchurch-street en ik ben bestolen voor duizend pond sterling. Als ik geheel gereed ben met mijn toebereidselen, zal ik wel telefoneeren.

— En vervolgens? vroeg Baxter.

— Vervolgens laat gij mij bij u ontbieden, omdat ik mijn verklaring moet afleggen. De rest volgt vanzelf! De pers krijgt pas berichten over dezen diefstal — als de geheele zaak afgeloopen is!

Een uur later reden drie auto's den weg naar Ramsgate op, die vóór het hek van het kerkhof stilhielden.

Uit een dezer auto's stapte Sullivan, die het kerkhof optrad en aanstonds op Blossby toeging, die bij een pas geopend graf stond.

Hij legde den man de hand op den schouder

en sprak deze weinige woorden:

— Gij zijt mijn arrestant! Ik ben inspecteur Sullivan, van Scotland Yard.

Blossby werd zeer bleek.

Hij begreep echter dat tegenstand nutteloos was, en liet zich gewillig wegvoeren door twee agenten, die hem naar de auto brachten.

Daar gekomen, zeide Sullivan tot den gearresteerden kerkhof-beambte:

— Gij behoeft niets te vreezen. Nu gij u niet meer in verbinding kunt stellen met het personeel, kan ik u wel zeggen, dat er zich daaronder iemand bevindt, aan wien het inbrekersvak niet geheel en al vreemd is!

Het gelaat van Blossby klaarde op, toen hij deze woorden vernam, hetgeen aan het scherpe oog van Sullivan niet ontging.

Maar hij was toch pas geheel en al gerustgesteld, toen hij er zich van overtuigd had, dat het geheele personeel van het kerkhof gearresteerd was.

Sullivan sloot daarop het kerkhof en bleef met eenige agenten achter.

HOOFDSTUK IV.

HET ONDERZOEK OP HET KERKHOF.

Sullivan gaf zijnen mannen bevel het geheele kerkhof af te zoeken, alle bezoekers, die er zich mochten bevinden te verwijderen en alle uitgangen af te zetten.

Toen dit geschied was, kwam Harby rapporteeren, dat hij een zwaar-gesluierte dame verwijderd had, die weenend bij een graf stond.

De dame had geprotesteerd en verklaard, dat zij zich bij den minister van justitie zou beklagen.

— Heb je haar naam niet gevraagd? vroeg Sullivan.

— Neen, Sir, ik heb haar niets gevraagd, maar haar eenvoudig bij een arm genomen en weggeleid.

— Ik weet niet, of je daaraan wel verstandig gedaan hebt, merkte Sullivan op drogen toon op. Volg mij, mannen! zoo beval hij den agenten.

De ordebewakers volgden Sullivan, die het kantoor binnenging van den opzichter, om in diens registers de plaats op te zoeken, waar het graf van Pierson zich bevond.

Het graf bleek niet ver van den ingang verwijderd te zijn en bij een sloot te liggen.

Bij onderzoek bleken er in de nabijheid een paar zware stukken graniet te liggen, blijkbaar bestemd om door een beeldhouwer tot een monument te worden gehouwen.

Sullivan bekeek het graf aandachtig, maar kon niets bijzonders ontdekken.

Niettemin gaf hij zijnen mannen last, het graf uit te delven, tot zij op de kist zouden stuiten.

De agenten zetten zich met spaden en houweelen aan het werk en spoedig was de kist blootgelegd.

Met behulp van touwen werd zij opgehaald.

Sullivan gevoelde eenige verwondering, gemengd met een zekere teleurstelling, toen hij zag, dat zijn mannen moeite hadden, de kist naar boven te trekken.

Zoodra zij was nedergezet, begonnen de mannen met behulp van de daartoe medegenomen werktuigen de kist te openen.

Sullivan keek met spanning toe.

Het deksel werd van de kist weggenomen!

En in die kist lag het lijk van een man met een schotwond boven de linker wenkbrauw, en het gelaat eindigde in een klein, spits puntbaardje.

Woedend stampte Sullivan op den grond.

Tevergeefs vroeg hij zich af, wat dit te betekenen had.

Hij bekeek het deksel van de kist, waarop hij den naam Pierson op een klein koperen plaatje gegrift vond.

Sullivan richtte zich op en dacht na.

Het eenige wat hem te doen stond, was, Jackson te laten halen en dezen te vragen, of hij het lijk herkende als dat van Pierson.

De jonge inspecteur zond aanstonds een zijner mannen naar de telefoon in het kantoor van den opzichter, teneinde den procuratiehouder van de bank te laten ontbieden.

Gedurende den wachtestijd liep Sullivan onophoudelijk, nu en dan stampvoetend en in zich zelf brommend, een der lanen van het kerkhof op en neder.

Tevergeefs martelde hij zijn hersens af met de overpeizing van het zonderlinge vraagstuk, dat zich zoo eensklaps aan hem had voorgedaan.

Eindelijk verscheen Jackson.

De procuratiehouder scheen zeer zenuwachtig te zijn.

— Mijnheer Sullivan! zoo riep hij den inspecteur reeds van verre toe. Wat is er toch met Pierson gebeurd?

— Mijn waarde heer — als ik dat wist, zou ik u waarschijnlijk niet de moeite hebben laten doen, hier te komen, antwoordde Sullivan droog. Ik achtte het noodzakelijk, het lijk te laten opgraven — en nu schijn ik mij vergist te hebben. Weest zoo goed, mij te volgen!

Sullivan bracht Jackson bij de geopende kist en toonde hem het lijk.

Jackson slaakte een onderdrukten kreet van verbazing en schrik.

— Neen, dat is niet Pierson! riep hij uit. Mijn directeur is veel ouder — en bovendien — deze baard is valsch. Zie maar!

Sullivan boog zich voorover en toen hij zich weder oprichtte, vertoonde zijn gelaat een verre van schrandere uitdrukking.

— Het spijt mij, dat ik voor een buitenstaander moet bekennen, mij vergist te hebben, mijnheer Jackson. Gij hebt gelijk — die baard is valsch.

Sullivan noteerde vlug eenige woorden in zijn aantekenboekje en zeide toen:

— Ik dank u voor uw moeite, mijnheer Jackson. Binnenkort zult gij meer van ons hooren. Ik behoef er zeker niet op aan te dringen, dat gij omtrent hetgeen gij gezien hebt, het strengste stilzwijgen in acht neemt, ook, en vooral, tegenover de pers!

— Maar moet ik dan mevrouw Pierson niet waarschuwen? riep Jackson uit.

— Neen, mijnheer Jackson! antwoordde Sullivan op koelen toon.

Daarop stak hij den procuratiehouder vluchtig de hand toe en deze kon niet anders doen dan den agent volgen, die hem den weg naar het hek wees.

Sullivan had zich intusschen weder naar het kantoor van den opzichter begeven en den fotograaf van Scotland Yard opgebeld, die spoedig daarna verscheen.

De jonge inspecteur liet den man met behulp van bliksemlicht eenige opnamen maken van het open graf, en van het lijk zonder en met den valschen baard.

Daarop beval hij een der agenten het gelaat van den doode met een natten doek af te vegen.

Vol aandacht zag hij toe, hoe onder het wrijven de wond op het voorhoofd verdween en de doek daarentegen rood gekleurd werd.

Nogmaals liet hij een foto van het stoffelijk overschot nemen en daarop werd de kist weder in de groeve neergelaten.

Het graf werd dichtgeworpen en alle spo-

ren, die erop wezen, dat het nog kort geopend was, werden uitgewischt.

Zoodra dit geschied was, liet Sullivan den grond van het kerkhof op eenige andere plaatsen omspitten en omwoelen, teneinde Blossby op een dwaalspoor te brengen, daar hij wel begreep, zoodra hij zou zijn teruggekeerd, hij zich naar het graf van Pierson zou begeven, teneinde zich te vergewissen, dat daaraan niets veranderd was.

Sullivan verliet nu met zijn mannen het kerkhof en reed aanstonds, nadat hij de mannen bij Scotland Yard had afgezet, naar een klein huis in Finchurchstreet, waar hij zich met zorg begon te grimeeren.

Na een half uur zag hij er uit als een oud, niet al te snugger heertje.

Hij bekeek zich met voldoening in den spiegel van een klein slaapvertrek en mompelde:

— Ik geloof wel, dat ik er nu uitzie als een man, die men gemakkelijk voor duizend pond sterling kan bestelen.

Daarop begaf hij zich naar een vrij goed gemeubelde werkkamer en telefoneerde naar Scotland Yard:

— Mijn waarde heer Baxter, gij spreekt nu op het oogenblik met den heer Cavalla, die voor duizend pond sterling bestolen is. Wilt gij zoo goed zijn mij dadelijk bij u te laten komen?

Sullivan hing den hoorn weder aan den haak, wreef zich in de handen, zette zijn hoed op en verliet de woning, die hij zorgvuldig sloot, waarna hij zich naar Scotland Yard begaf, waar Baxter hem reeds zat te wachten.

De groote man keek Sullivan niet zonder eenigen naijver aan.

— Als ik je niet verwachtte, mijn waarde Sullivan, zou ik je niet herkend hebben!

— Zooveel te beter, mijnheer Baxter! Kunt gij mij nieuws mededeelen?

— Misschien wel! Het geheele personeel van het kerkhof schijnt iets op zijn geweten te hebben. De mannen geven elkander in zenuwachtigheid niets toe. En hebt gij iets ontdekt?

— Ja, mijnheer Baxter — en wel zeer zonderlinge dingen!

— Laat eens hooren!

— Het geheele geval is nog ingewikkelder geworden en ik vrees, dat wij met een zeer geraffineerde bende te doen hebben.

— Meent gij? vroeg Baxter, wien deze mededeeling geenszins scheen te bevalen. De kist was toch leeg, niet waar?

— Neen — er lag een lijk in....

Baxter slaakte een kreet van verbazing.

— Een lijk met een schotwond boven de linkerwenkbrauw en een puntbaardje! Maar wonde, zoowel als baardje bleken kunstmatig te zijn aangebracht.

Baxter keek Sullivan met open mond en starende oogen aan.

— Ge ziet, dat de schurken niet de eersten de besten zijn! vervolgde Sullivan. En ik zal

u nogmaals aanraden om voorzichtig te zijn, want blijkbaar is deze gansche moordzaak op touw gezet om ons in een valstrik te lokken.

— Het is best mogelijk! zuchtte Baxter benauwd. En wat denkt ge nu met Blossby te doen?

— Dien kunnen wij gerust weder op vrije voeten stellen. Alles is gefotografeerd en mocht het noodig zijn om hem later nog te arresteeren, dan behoeft niets ons daarvan terug te houden.

— En de anderen?

— Ook hun geven wij de vrijheid — op één na, dien ik zal aanwijzen als de schuldige.

Baxter grinnikte.

Feitelijk ging de zaak geheel boven zijn begrip, maar hij zag wel in, dat hij verstandig zou doen, de aanwijzingen van zijn rechterhand op te volgen.

Hij drukte op den knop van een electriche schel en beval den binnentredenden agent de gearresteerde kerkhofbeambten binnen te laten.

Een oogenblik later stonden de vier of vijf beambten van het kerkhof bleek en bevend voor den hoofd-inspecteur.

Dadelijk verhief Baxter zich in zijn volle lengte en bulderde hen toe:

— De dader van den diefstal in de Finchurch street moet zich onder uw lieden bevinden. Daar deze zich echter niet vrijwillig bekend schijnt te willen maken, waarschuw ik u, dat de heer Cavalla hier is en dat hij verklaard heeft, den dader onmiddellijk te zullen herkennen.

Weer schelde Baxter en dadelijk werd het oude heertje binnengelaten.

— Mijnheer Cavalla! zoo begon Baxter. Dit is het geheele personeel van het Ramsgate kerkhof. Gij hebt mij zooeven gezegd den dader te zullen herkennen, indien gij hem weder zoudt tegenkomen. Hij moet zich onder deze mannen bevinden.

Sullivan keek even de rij langs en riep toen plotseling uit, terwijl hij op een mageren man met een bleek gelaat wees:

— Dat is hij!

Blossby, die mede was binnengekomen, keek den aangewezenen woedend aan en riep:

— Heb ik je daarom uit medelijden aangenomen! Ik heb jou nooit al te best vertrouwd!

— Maar ik heb niets oneerlijks gedaan! jammerde de man. Er moet een vergissing in het spel zijn.

— Dat zal aanstonds blijken! riep Baxter woedend uit. Ik houd u hier — de anderen kunnen gaan!

De mannen verwijderden zich en onder het heengaan riep Blossby den als schuldig aangewezen man toe:

— Je zet nooit meer een voet op het kerkhof! Je bent een schande voor de begraafplaats, waar nog nooit iets is voorgevallen, dat niet door den beugel kan.

Daarop viel de deur met een harden slag dicht.

Baxter zette zich achter zijn schrijftafel neder, terwijl hij zich tot Sullivan richtte.

— Dus mijnheer Cavalla — William Bruster, de man, dien gij daar voor u ziet, is de schuldige? Het oude heertje scheen zich te bedenken.

Toen zeide hij aarzelend:

— Mijnheer Baxter, alvorens u een vervolging tegen dien man instelt, zou ik wel eens met hem willen spreken.

Maar plotseling sprong William Bruster op en riep, terwijl een toornig rood zijn magere wangen kleurde:

— Ik verlang, dat de politie de zaak grondig onderzoekt! Men beschuldigt iemand niet ongestraft van diefstal. Ik ben een eerlijk man en als ik van stelen wilde leven, zou ik zeker niet bij dien schavuit van een Blossby in dienst zijn gegaan. En nu ben ik zelfs die betrekking kwijt voor de beschuldiging van een gek!

— Hei, zacht wat, zacht wat! riep Baxter dreigend. Gij zijt hier niet in een kroeg!

— Dat raakt mij niet! riep Bruster woedend. Wie iets dergelijks doet, is een gek. Men mocht wel eens onderzoek doen of mijnheer werkelijk bestolen is!

— Jonge man.... zoo begon het oude heertje zuchtend.

— Richt u tot den hoofdinspecteur! riep de beleedigde man uit, terwijl zijn oogen fonkelden.

Nu meende Baxter tusschenbeiden te moeten komen.

— Gij kunt toch wel kalm luisteren naar hetgeen deze heer u te zeggen heeft? Als hij zich vergist heeft, zal hij je zeker niet aan je lot overlaten! zeide Baxter.

— Neen, ik heb mij niet vergist, riep het oude heertje uit, en dat zult gij spoedig genoeg zien, als William Bruster maar eerlijk op mijn vragen antwoordt.

— Vraag maar op! bromde de man.

Het oude heertje keek Bruster onderzoekend aan en vroeg toen:

— Ben je niet vroeger aan de „Funny Play Club” verbonden geweest?

— Ja! antwoordde de man knorrig.

— Je hebt een goede opvoeding genoten, je wilde acteur worden en je had een geregelde en goede verdienste — je leefde voor je gezin!

— Ook dat is waar!

— Na het failliet gaan van de „Funny Play Club” ben je achteruit gegaan en om tenminste je naaste bloedverwanten niet van gebrek te doen omkomen, ben je bij Blossby als tuinman terecht gekomen!

— Ja! bromde William Bruster. En acht gij dit voldoende bewijs voor de beschuldiging, dat ik duizend pond gestolen heb?

— Wacht wat, wacht wat! zeide het oude heertje, kalmeerend de hand opheffend.

— Blossby behandelde u als een slaaf. Gij haat hem, en zoudt reeds lang van hem weggegaan zijn, als gij niet een gezin moest onderhouden! Gij verdient slechts een karig

loon! En antwoordt mij nu eens op deze drie vragen; gij zijt buiten uw schuld achteruit gegaan, gij wilt Blossby verlaten en gij wilt een betrekking hebben, die u een waardiger bestaan verschaft en waarbij meer intellect geëischt wordt, niet waar?

— Ja! antwoordde Bruster, nog steeds eenigszins aarzeland, terwijl er een verwonderde trek op zijn gelaat verscheen.

— Nu, dan ziet gij, dat ik mij niet vergist heb! antwoordde Sullivan op drogen toon. Ik heb naar je geïnformeerd en nu stel ik je de vraag: Zou je, als het bewezen wordt, dat ik me vergist heb, een goede betrekking willen aannemen, waaraan groote verantwoordelijkheid verbonden is?

— Dat zou ik natuurlijk! antwoordde Bruster, hoe langer hoe verbaasder. Maar de diefstal? De duizend pond sterling?

— Daar praten wij voorloopig niet over! antwoordde Sullivan glimlachend, wilt gij bij Scotland Yard verbonden worden als hulp-detective, mijnheer William Bruster?

Bruster keek, alsof hij zijn ooren niet vertrouwde.

Zijn intelligent gelaat verried wantrouwen, toen hij zeide:

— Natuurlijk — maar neem mij niet kwalijk — het gaat mijn begrip te boven. Gij zegt, dat ik een dief ben! En mag ik weten, wat gij hier in te brengen hebt?

— Dat zal ik je aanstonds zeggen, mijn waarde! antwoordde Sullivan glimlachend. Ik ben geen mijnheer Cavalla, ik ben niet bestolen, en ik woon evenmin in de Finchurchstreet. Ik ben Sullivan, de inspecteur van Scotland Yard en deze kleine comédie was noodzakelijk in het belang van het onderzoek in een zeer ernstige zaak.

— En speelt u nu geen comédie? vroeg William Bruster nog steeds eenigszins wantrouwend.

Glimlachend nam Sullivan zijn grijze pruik af en toonde nu zijn gitzwart, dik haar.

— Is u dat voldoende? vroeg hij. Aanstonds zult gij officieel door mijnheer Baxter, mijn superieur, aangesteld worden en gij werkt onder mijn leiding. Voor het oogenblik behoeft ge niets anders te doen dan bureauwerk. En ten bewijze, dat ik u vertrouw, wil ik u wel mededeelen, dat wij er Blossby sterk van verdenken het stoffelijk overschot van Pierson uit de kist te hebben genomen en in plaats daarvan een ander lijk te hebben begraven.

— Dat moet twee dagen geleden gebeurd zijn! riep William Bruster opgewonden uit.

— Waart gij er dan bij? vroeg Sullivan snel.

— Neen, maar er hield een auto voor het

hek stil en dienzelfden avond kregen wij allen vrij — iets wat nog nooit gebeurd is!

Sullivan dacht even na en vroeg toen:

— Is dat alles?

— Ik meen te hebben gezien, dat de man, die uit de auto stapte, Blossby een briefje gaf!

Sullivan wierp Baxter een snellen blik toe en hernam:

— Dan ga ik in deze vermomming naar Blossby. Gij vergezelt mij! Ik zal hem mededeelen, dat je onschuldig bent, en hem vragen je terug te nemen, hetgeen hij ongetwijfeld doen zal!

— En wat moet ik dan doen? vroeg Bruster, terwijl hij zijn schrandere oogen op Sullivan gericht hield.

— Dan spoort gij het briefje op, waarvan gij zooveen spraakt. Het doet er natuurlijk niet toe, of gij gearresteerd wordt, nu gij tot de politie behoort, maar laat dit in geen geval merken. Niet alleen zou dat onze zaak schaden, maar ook vrees ik, dat Blossby zich op vreeselijke wijze zou wreken. Zoodra gij het briefje hebt, komt ge hier terug. Mochten wij u eerder noodig hebben, dan zullen wij u een briefkaart sturen van dezen inhoud: „Wanneer kunnen wij weder op een afbetaling rekenen?” Bloch & Co.

Daarop wendde Sullivan zich tot zijn superieur en vroeg:

— Zoudt gij nu zoo goed willen zijn, onzen nieuwen vriend te installeren en verdere instructies te geven?

— Volg mij maar, mijn vriend! zeide Baxter uit de hoogte en op beschermenden toon.

De hoofd-inspecteur en de nieuwbakken adspirant-detective verlieten het vertrek.

Sullivan nam nu aan de tafel plaats en schreef op een groot vel papier:

„In antwoord op uw vraag betreffende mijn adres, voorkomende in de „Daily News”, deel ik u mede, dat het als volgt luidt:

....Welton House, Bristol Avenue N°. 13.

Met belangstelling zie ik naar de reden van uw belangstellend vragen naar mijn adres uit, daar ik mij niet herinner, ooit aan u te zijn voorgesteld of kennis met u te hebben gemaakt!”

Graaf van Buckham.

Sullivan stak den brief in een enveloppe en adresseerde deze aan: Madame Fontaneilles, la vicomtesse, Windsor Club, Oxfordstreet.

Hij liet den brief door een detective bezorgen en verliet daarna in gezelschap van Bruster het politiebureau om zich naar het Ramsgate-kerkhof te begeven.

HOOFDSTUK V.

SULLIVAN ONTVOERD.

— Charles, zeide Raffles, terwijl hij een pijp stopte met de fijne Egyptische tabak, die hem direct van Cairo werd toegezonden, en haar vervolgens vol behagen aanstak, ik geloof niet, dat onze vrienden erin loopen! Ik moet het wel bekennen. Wel hebben zij de advertenties gelezen, en op die in de „Evening News” hebben zij zelfs al geantwoord!

— Dat bewijst in ieder geval, dat de politie met de zaak bezig is! merkte Charles op, terwijl hij een sigaret opstak.

— Ik geloof dat te meer, omdat alle bladen het bericht over den moord overnemen, met en benevens den onzin, dien het bevat! Henderson wist mij vanmorgen te verzekeren, dat Scotland Yard druk bezig is met het onderzoek.

— Wat denk je nu te doen?

— Allereerst moeten wij zeker weten, of Sullivan in persoon met de zaak belast is. Is dat zoo, dan ontsnapt hij mij niet, want hij denkt natuurlijk door den brief, die op het lijk gevonden is, dat ik de misdadiger ben. En hoe meer hij van Raffles uitvindt, des te haastiger zal hij toehappen. Wij zullen dus beginnen met Blosby last te geven een ander lijk in de kist van Pierson te leggen, en hem bevelen, ons op de hoogte te houden van alles, wat er op kan wijzen, dat de politie op een spoor is gekomen.

Raffles liet Henderson bij zich roepen en zond hem met deze opdracht naar het kerkhof.

Zoodra de chauffeur de kamer verlaten had, sprong Charles levendig op en riep uit:

— Er valt mij iets in! Ik zal mij, verkleed als diepbedroefde weduwe, naar het kerkhof begeven! Ik wil nauwkeurig weten, wat er daar-ginds voorvalt! Ik weet niet welk voorgevoel mij zegt, dat de politie het graf van den bank-directeur zal onderzoeken;

— Het plan is niet kwaad! zeide Raffles glimlachend. Ik maak je er echter opmerkzaam op, dat jijzelf op het denkbeeld bent gekomen, om de rol eener vrouw te vervullen — waarvan je anders een afschuw pleegt te hebben.

— Oho, een treurende weduwe of een licht-zinnige cocotte maakt nog al eenig onderscheid! riep de jonge man vroolijk uit, terwijl hij het vertrek verliet om zich te gaan verkleeden.

Eenige oogenblikken later verliet een zwaar gesluierte vrouw de villa in Regentstreet onopgemerkt door de kleine deur in den parkmuur.

Zij nam een taxi en liet zich naar het Ramsgate kerkhof brengen.

Charles — want hij was het — liep vlug het kerkhof op en bleef staan bij een graf, niet ver van dat van den bankdirecteur.

Reeds had hij daar geruimen tijd doorgebracht, toen zijn aandacht getrokken werd door eenige auto's, die kwamen aanrijden en voor den ingang stilhielden.

Een aantal politie-agenten verlieten snel deze auto, zetten het kerkhof af en namen het personeel gevangen.

Een hunner trad op hem toe en vroeg:

— Mevrouw, zou ik u vriendelijk mogen verzoeken het kerkhof te verlaten?

— Waarom? vroeg de treurende weduwe onwillig. Iedereen heeft toch het recht om zich hier op te houden?

— In gewone omstandigheden zeker, maar het geldt hier een uitzonderingsgeval. De politie is genoodzaakt het kerkhof te ontruimen.

— En als ik weiger?

— Dan zou men u moeten arresteren!

— Ik zal mij tot uw chef wenden!

— Dat kunt gij doen, mevrouw, later! Nu zal ik u moeten verzoeken, u onmiddellijk te verwijderen!

Charles begreep, dat verder tegenstribbelen de zaak slechts zou schaden.

Hij verliet het kerkhof, riep een taxi aan en liet zich naar het gebouw van de Windsor Club brengen.

Hij vroeg aan den portier Lord William Aberdeen te spreken en een oogenblik later stond hij tegenover zijn vriend in de fraai gemeubileerde spreekzaal.

De gewaande weduwe overtuigde zich, dat zij alleen waren en fluisterde toen:

— Ik heb gewichtig nieuws.

— Wat is er?

— Blosby is gearresteerd!

— Wat is er dan gebeurd?

— Het geheele kerkhof werd door de politie ontruimd. Ik moest het eveneens verlaten.

— En vervolgens?

— Vervolgens werden alle beambten gearresteerd.

Raffles trok de wenkbrauwen samen.

— Als zij bij Blosby huiszoeking gaan doen, vinden ze mijn adres! siste hij tusschen de tanden. Dat moet tot iederen prijs voorkomen worden!

— Wat moeten wij dan doen?

— Er is slechts één ding te doen! Wij moeten ons van Sullivan meester maken en bovendien moeten wij de politie beletten, dat ze haar onderzoek op het kerkhof voortzet.

Plotseling werd de aandacht der beide mannen getrokken door het geschreeuw van een krantenjongen op straat.

Zoo hard hij kon schreeuwde hij:

„Groote diefstal in de „Finchurchstreet”.

Het personeel van het Ramsgate-kerkhof verdacht!"

Raffles belde een piccolo en gaf hem bevel een nummer van het extra-blad te koopen.

Raffles trok het hem half uit de hand, zond den knaap weg en las met gedempte stem:

Een brutale diefstal.

De heer Cavalla, conciërge van een der vele kantoorgebouwen in de Finchurch-street, verliet hedenmorgen even zijn kamer, om zich naar een der kantoren op de tweede verdieping te begeven.

Eenige minuten later keerde hij terug en zag tot zijn schrik, dat gedurende dien tijd zijn schrijfbureau opengebroken was. Hij doorzocht den inhoud en kwam tot de ontdekking, dat er voor een bedrag van duizend pond sterling uit gestolen was.

Natuurlijk werd de diefstal onmiddellijk bij Scotland Yard aangegeven en de wakere politiebeambten van het bureau slaagden er spoedig in een spoor te vinden.

Het onderzoek, dat aanstonds werd ingesteld, leidde tot de arrestatie van het geheele personeel van het Ramsgate-kerkhof. Bij het afdrucken van deze editie was echter nog niets bekend omtrent het verhoor der verdachten.

De politie heeft echter een sterk vermoeden, dat zij, al mocht zich onder de beambten, niet de schuldige aan dezen diefstal bevinden, toch zeker het spoor van den werkelijken misdadiger zal vinden.

Onder de persoonlijke leiding van den bekwamen inspecteur Sullivan, zijn op het kerkhof onderzoekingen gedaan naar het gestolen geld. Er heerscht namelijk een sterk vermoeden, dat het bedrag op het Ramsgate-kerkhof verborgen ligt.

Raffles liet de krant zakken en vroeg:

— Wat denk jij ervan?

— Ik denk, dat er van den geheelen diefstal geen woord waar is!

— Dan zijn wij het volkomen eens! hernam Raffles kalm. Zij zetten het spelletje dus voort. Wij zullen zien wie de sterkste is!

Op dat oogenblik trad een bediende binnen, die Lord Aberdeen een telegram overhandigde, hetwelk in cijferschrift gesteld was.

Raffles knoopte zijn vest los en haalde uit een klein binnenzakje een zeer dun opschrijfbokje, hetwelk blijkbaar den sleutel van dit cijferschrift bevatte.

— Schrijf eens op, Charles, zeide hij kalm, terwijl hij het telegram in de eene en de code in de andere hand nam.

Charles nam aan een tafel plaats, nam een vel schrijfpapier voor zich en schreef naarmate Raffles dicteerde:

„Cavalla is Sullivan. Diefstal gefingeerd. Sullivan met William Bruster naar het kerkhof gegaan. De overige beambten zijn reeds

teruggekeerd. Kom spoedig naar Ramsgate. Sullivan is hier alleen.”

Raffles zweeg.

Charles keek over zijn schouder en zag zijn vriend vragend aan.

— Wie heeft dat geheime telegram afgezonden?

— Ongetwijfeld Blosby! antwoordde Raffles. Die man is van groot nut. Hoogstwaarschijnlijk heeft hij alle telefonische gesprekken met behulp van geheime draden afgeluisterd. De kerel is een schurk — maar een sluwe schurk!

— Wat ben je voornemens te doen?

— Natuurlijk ga ik er heen!

— Verkleed?

— Dat spreekt vanzelf. Ik zal mij als een bedelwif vermommen en aan den ingang van het kerkhof gaan zitten.

— Dat is zelfs zeer noodzakelijk. Jij neemt een van onze snelste auto's en veinst Blosby te willen spreken. William Bruster ken ik, en door hem zullen wij spoedig Sullivan hebben uitgevonden.

— Bravo! riep Charles opgewonden u. Het spel is in vollen gang en wij zijn nog ni aan de verliezende hand!

Zooals was afgesproken, begaf Sullivan zich, nog steeds in de gedaante van den bankconciërge Cavalla, in gezelschap van William Bruster, naar het kerkhof.

Reeds in de verte zag Blosby de beide mannen aankomen en hij brak in luide jammerklachten uit over de schade die aan zijn kerkhof was toegebracht.

Sullivan trachtte hem tot kalmte te brengen.

— Kom mijnheer Blosby, wees nu eens verstandig, ik heb mij vergist, hetgeen de beste kan overkomen. Kan je vriend Bruster het helpen, dat hij zoo gelijkt op den kerel, die de kamer uitstormde toen ik terugkeerde?

— Maar dat was toch geen reden om mijn geheele personeel in verdenking te brengen! schreeuwde Blosby woedend. Ik zal je eens wat zeggen, ik heb zeer veel lust om u beiden een pak slaag te geven.

— Gij zult wel wijzer wezen! riep de gewaande Cavalla uit. Integendeel, gij zult Bruster wel terugnemen, nu gij weet, dat hij geheel onschuldig is!

— Neen! riep Blosby op koppigen toon.

— En toch geef ik het niet op, om u tot andere gedachten te brengen! zeide Sullivan. Als ik u nu zeg, dat ik er voor zorg zal dragen, dat de bladen u en uw personeel weder in eere zullen herstellen.

— Dat is je geraden! bromde Blosby.

— En bovendien wil ik u schadevergoeding geven!

— Hoeveel? vroeg de opzichter gretig.

— Tien pond sterling!

— Geef mij er honderd en ik beschouw de zaak voor afgedaan.

— Dat kunt gij niet meenen! riep de gewaande conciërge verschrikt uit. Vergeet gij

dan heelemaal, dat ik reeds voor duizend pond bestolen ben? Dat is niet zooals het behoort!

— Is het dan soms behoorlijk om een geheel personeel van diefstal te beschuldigen?

— Niet het geheele personeel, maar alleen Bruster!

— De pers praat van al mijn mannen!

Cavalla scheen ongeduldig te worden.

— Ik zal je tien pond geven en gij neemt Bruster terug! Wat zou hij anders moeten beginnen? Bedenk, dat als gij hem niet terugneemt, de menschen denken dat hij is vrijgelaten wegens gebrek aan bewijzen.

— Goed dan — geef op de tien pond! Maar terugnemen doe ik hem niet!

— Dat is de afspraak niet! riep Sullivan uit.

— Nu dan — laat hij dan mijnentwege voor een maand terugkeeren!

— Afgesproken! Dan zal ik wel zorg dragen, dat hij in dien tijd een andere betrekking krijgt!

Met deze woorden wilde hij het kerkhof verlaten, maar Bosby trok hem aan den arm.

— Waar blijven mijn twintig pond? vroeg hij, terwijl hij zijn hand als een klauw ophief.

— Een oogenblikje, mijn waarde Bosby, er was sprake van tien pond! Hier hebt ge ze!

Cavalla haalde zijn portefeuille te voorschijn en juist op dat oogenblik kwam een schamel gekleed wijf het kerkhof opstropelen.

— Een aalmoes, heeren! klonk haar klagende stem. Ik heb honger!

— Maak dat je wegkomt! riep Bosby op ruwen toon. Je hebt hier niet te bedelen!

Bosby was zóó vertoornd, dat hij niet eens opmerkte, dat er voor den ingang van het kerkhof een laag op de wielen staande race-auto stilhield, en dat twee mannen met lange stofjassen aan en het gelaat voor de helft door een reusachtigen stofbril bedekt, de banden van den wagen nakeken.

Zij staakten nu dit werk en keken naar het kleine groepje menschen, op eenigen afstand voorbij het hek.

Maar plotseling kreeg Bosby de mannen in het oog.

Zooals veel personen van zijn inborst, was het hem een voldoening, dat hij wildvreemde lieden tot getuige van het onrecht dat hem was aangedaan, kon oproepen.

— Hier hebt gij den afzetter Cavalla! schreeuwde hij woedend, terwijl hij op Sullivan wees. De brave man die bestolen is en toch anderen nog wil bestelen.

— Misschien willen de heeren wel eens naar mij luisteren! riep Sullivan nu uit, terwijl hij ongemerkt naar zijn revolver greep, daar hij de twee automobilisten maar half vertrouwde.

Maar niet zoodra had een van de beide automobilisten dit gebaar gezien, of hij sprong als een tijger op Sullivan toe en duwde hem met een vlug gebaar een vel watten onder den neus, dat blijkbaar in een bedwelmende stof

was gedrenkt, want Sullivan kon zich slechts een oogenblik verweren.

Binnen enkele oogenblikken hadden zijn krachten hem begeven en zakte hij bewusteloos op den grond.

De andere automobilist kwam toesnellen, gewapend met een dik touw en beiden bonden den bewusteloze in onbegrijpelijk korten tijd en legden hem op den bodem van de auto.

Bosby was zoo verrast door dit voorval, dat hij nog onbeweeglijk op dezelfde plaats stond, toen het bedelweijf hem in het voorbijgaan toefluisterde:

— Dit is werk van John Raffles! Zwijg over alles wat je gezien hebt! Het is je redding!

Snel volgde het bedelweijf de beide automobilisten, die niemand anders waren dan Charles en Henderson, en nam binnen in de auto plaats, die eenige seconden later bliksemsnel wegreed.

Nog geheel onder den indruk van hetgeen hij gezien en gehoord had, keerde de opzichter naar zijn kleine woning terug.

Toen hij de gang was binnengetreten, stond hij plotseling stil en luisterde aandachtig.

Hij hoorde voetstappen in zijn woonvertrek.

Met een sprong was hij bij de deur en wilde deze openrukken.

De deur was echter op slot!

Bosby riep zoo hard hij kon om hulp, maar niemand antwoordde hem, daar zijn personeel achter op het kerkhof bezig was.

Knarsetandend van woede ging de opzichter op den vloer liggen, ten einde onder de deur te kunnen zien.

Hij zag echter slechts twee voeten, dicht bij een kleine kast.

Bosby sprong weer op zijn voeten en gaf zulk een geweldigen trap tegen het slot van de deur, dat deze plotseling krakend openvloog.

In de kamer stond William Bruster bij een kleerenkast.

Hij was juist bezig een jaszak te onderzoeken en haalde er een briefje uit, dat hij haastig verborg, toen Bosby het vertrek binnen stormde.

— Wat doe jij hier? Jij schurk! schreeuwde de opzichter, heesch van woede.

Kalm trok Bruster de browning uit zijn zak, die men hem gegeven had en gelastte Bosby zich over te geven.

— Ben je krankzinnig geworden, man! schreeuwde de opzichter.

— Niet krankzinnig, maar politie-beambte! antwoordde Bruster bedaard. Volg mij onmiddellijk, of ik schiet je als een hond neer.

Maar zoo spoedig gaf Bosby zich niet gewonnen.

Hij haalde een groot knipmes uit zijn zak, opende het met de snelheid der gedachte en zette zich in postuur, terwijl hij schreeuwde:

— Wie was de kerel die bij je was? Dat is Cavalla niet geweest!

— Neen — dat was James Sullivan van Scotland Yard!

De oogen van Blosby schitterden als die van een tijger.

— En weet jij nu waar die mooie mijnheer Sullivan is? vroeg hij.

Bruster antwoordde niet, maar haalde met de linkerhand een fluitje te voorschijn en blies er op, zoo hard hij kon.

— Fluit jij maar! riep Blosby met een boosaardigen grijnslach. Je vriend Sullivan is zooveen door een van zijn vele vrienden opgelicht!

— Volg mij, of ik schiet! riep Bruster nogmaals.

Het volgende oogenblik sprong Blosby met het opgeheven mes op Bruster toe.

Deze loste een schot op de beenen van zijn tegenpartij, die huilend van pijn op den grond rolde.

Het volgende oogenblik had Bruster hem niet zonder moeite geboeid.

Het revolverschot was echter tot achter op het kerkhof gehoord.

De knechts kwamen toesnellen en stonden vreemd te kijken, toen zij hun patroon met verwonden voet en geboeid op den grond zagen liggen, terwijl Bruster met het repeteerpistool in zijn hand naast hem stond.

Met enkele woorden legde de pas benoemde detective hun de zaak uit.

Indien hij echter gemeend had, hen aldus te overtuigen van zijn recht, dan zou hij heerlijk bedrogen uitkomen!

De knechts drongen woedend op hem aan en een hunner schreeuwde dreigend:

— Wat heeft die indringer zich met onze zaken te bemoeien? Vooruit mannen, laten wij hem het kerkhof afwerpen!

Blosby had intusschen van de verwarring gebruik gemaakt, zich ongemerkt eenige malen om en om te rollen, tot hij Bruster genaderd was.

Thans greep hij met een zijner geboeide handen uit alle macht een van diens broekpijpen vast.

Bruster had echter het gevaar bemerkt.

Hij wist zich los te rukken, maar een stuk van het versleten goed bleef tusschen de handen van Blosby achter.

Zijn revolver dreigend op de mannen richtend, die hem te lijf wilden, wist de nieuwbakken politiebeambte heelhuids te ontkomen.

Wel wierp een der tuinlieden, die met de zeis in de hand was binnengekomen, hem het vlijmscherpe gereedschap achterna, maar zonder hem te raken.

Bruster rende den weg op en eenige knechts begonnen de vervolging.

Zij wisten dat deze niet lang kon duren, daar zich op slechts geringen afstand van het kerkhof een politie-posthuis bevond.

Toen zij daar nog slechts eenige tientallen meters van verwijderd waren, zagen de knechts tot hun teleurstelling en schrik, hoe de vluchteling het politieposthuis binnensnelde en verdween.

Zij keerden met hangende hoofden terug, maar Bruster belde Scotland Yard op en deelde den wanhopigen Baxter met trillende stem mede, dat Sullivan ontvoerd was, maar dat hij het document, dat de identiteit van den Grooten Onbekende moest vaststellen, in zijn bezit had.

HOOFDSTUK VI.

VAN HET ROTSEILAND ONTSNAPT.

Intusschen reed de renwagen in volle vaart van Londen den straatweg naar het Noorden op.

Uren lang duurde de rit.

Sullivan was bijgekomen en lag nu met wijd open gesperde oogen zijn vijanden aan te staren.

Hij trachtte zich voor te stellen, of hij hen vroeger al eens ontmoet had.

Maar zoowel de bedelares als de beide automobilisten waren hem voor zoover hij wist, volmaakt vreemd.

Zelfs over de gedaante van de beide laatsten kon hij niet oordeelen, daar de lange en breede chauffeursjas hun lichaam geheel bedekte.

Sullivan begreep, dat het tijd voor hem zou worden met het leven af te rekenen.

Hij begreep dat het onmogelijk voor hem zou zijn ooit zijn vrijheid te herkrijgen, want

hij wist, dat hij voor Raffles een kostbare buit was.

Want ongetwijfeld was hij in handen van den Grooten Onbekende gevallen en in denzelfden valstrik gelopen, waarvoor hij zelf anderen gewaarschuwd had.

Er werd gedurende den rit geen woord gesproken.

Raffles, zoowel als Charles bewaarden een diep stilzwijgen.

De zon ging onder achter een groot bosch, dat als een grillig gevormde, zwarte massa tegen den rossigen hemel afstak.

Toen zij dit bosch bereikt hadden sloeg de auto een zijweg in, die naar zee liep.

Toen de zilte zeelucht hun reeds in den neus drong, haalde Charles een grooten, zwarten, zak te voorschijn, dien hij Sullivan over het hoofd trok.

Op de plaats waar zich neus en mond bevonden, waren openingen gelaten, waardoor de gevangene voldoende lucht kon krijgen.

De auto stopte in de onmiddellijke nabijheid van de zee.

Heinde en ver was geen sterfelijk wezen te ontdekken.

De mannen stegen uit en Sullivan werd naar een kleine inham gevoerd, aan welks einde beschermd door een overhangende rots, een klein motorbootje op de golven schommelde.

Sullivan werd opgetild, aan boord van de motor-boot gedragen en op een der banken van de groote kajuit gelegd.

Henderson nam weder achter het stuurwiel van de auto plaats en spoedig was er van het geraas van den motor niets meer te hooren.

Raffles nam zwiigend aan het roer plaats, terwijl Charles de machine in beweging bracht.

In volle vaart stevende de motorboot naar een der vele kleine eilandjes aan de Noordkust van Schotland, Blacky Clip geheeten.

Het is veeleer een rotspunt dan een eiland, en het staat dan ook niet op eenige kaart vermeld.

De boot bleef in de nabijheid van de rots rondvaren, tot het volmaakt duister was geworden.

Daarop werden de lichten gedoofd, en voer de boot zachtjes een diepe inham van het rots-eiland in.

Zoodra de boot stil lag werd Sullivan, steeds zwaar geboeid, aan wal gedragen tot dicht voor een grooten, vlakken rotswand, die loodrecht uit zee scheen op te rijzen.

Na eenig zoeken vond de tastende hand van Raffles een kleine oneffenheid, en toen hij hierop drukte, opende zich een gedeelte van de rots en traden de drie mannen binnen.

Zij bevonden zich in een vrij groote ruimte, die tamelijk goed gemeubeld was, en die overdag licht ontving door een zeer hoog aangebracht gat, dat in de holle rots was uitgehouwen.

Raffles draaide een schakelaar om, en eenige electrische lampen verspreidden een helder licht door dit zonderlinge vertrek.

Hij trad op een zeer zware eikenhouten, met ijzer beslagen deur toe en opende deze, met behulp van een zeer zonderling gevormden sleutel.

Daarop wenkte hij Charles.

Deze geleidde den gevangene naar de deur, die even later dreunend achter hen dicht viel.

Met een zonderlingen glimlach om zijn dunne lippen bleef Raffles even voor de gesloten deur stilstaan.

Daarop sloeg hij zijn rechterarm om den schouder van zijn vriend en begaf zich langzaam naar een tweede deur.

Hij opende ook deze, en nu bevonden de mannen zich in een weelderig ingericht vertrek.

De wanden waren met eikenhout beschoten, de vloer bestond uit een fraai parket, dat met

een Smyrna tapijt van groote waarde belegd was en langs de wanden stonden eenige divans, met zijde bekleed, en bedekt met een aantal kussens van bonte zijde.

De beide mannen ontteden zich van hun stofjassen en Raffles verkleedde zich in een aangrenzend kabinet.

Hij rekte zich behaaglijk uit, legde zijn voeten op de divan en stak een sigaret op.

Toen vestigde hij zijn oogen op Charles en vroeg:

— Hoe vindt je de vangst?

— Ik moet erkennen, dat zij uitnemend geslaagd is, antwoordde de jonge man.

— Had ik gelijk toen ik zeide, dat Sullivan vroeg of laat in de val zou loopen?

— Je hadt gelijk, en ik had het zelf moeten weten.

— En het aardigste is, dat ik hem als het ware met zijn eigen scherpzinnigheid gevangen heb.

— Ja, wij moeten bekennen, dat hij een uitstekend politiebeambte is. Dat de ondervindingen, die hij nu zal opdoen, hem tot een les mogen zijn! Want anders kon hij mij nog wel eens van een andere zijde leeren kennen, voegde hij er op kouden toon aan toe, en met een glans in zijn oogen, die Charles daar slechts zelden in waarnam, maar die voor Raffles' vijanden nooit iets goeds voorspelden.

Plotseling stiet Charles een onderdrukt lachje uit.

— Waarom lach je? vroeg Raffles.

— Omdat ik mij voorstel, dat aan Baxter zal worden opgedragen, deze nieuwe zaak te onderzoeken.

— Ja, dat zou de grap ten top drijven, zeide Raffles glimlachend. Baxter, die moet onderzoeken, hoe zijn rechterhand ontvoerd is. Haha. Ik kan het mij slechts met moeite voorstellen.

Op dat oogenblik liet zich in een der hoeken van het vertrek een zacht getik hooren.

Het geheime telegraafstoestel van den Grooten Onbekende werkte.

Raffles trad op het kastje toe, opende het en nam het langzaam afrollende strookje papier op.

— Wat is er aan de hand? vroeg Charles nieuwsgierig en niet zonder eenige ongerustheid.

Raffles las:

„William Bruster, de nieuwe assistent van Sullivan, heeft Blosby laten arresteren. Er zijn compromitteerende papieren in een van zijn kleedingstukken gevonden.”

Raffles verbleekte onmerkbaar, toen hij deze woorden las.

Maar Charles uitte een kreet van schrik.

— Dan begint de toestand gevaarlijk te worden, Edward, riep hij uit.

— Ongetwijfeld! Die William Bruster blijkt dus een werktuig van Sullivan te zijn. En wat erger is, de kerel schijnt een paar mededeelingen

van mij, die aan Blosby gericht waren, gevonden te hebben.

— Daar stond je geheime adres toch niet op? vroeg Charles angstig.

— Ik vrees van wel, antwoordde Raffles ernstig. En als Blosby den duren eed breekt, dien hij gezworen heeft, als hij meent, dat ik hem niet meer in mijn macht heb, dan zal hij meer kwaad kunnen doen dan je wel denkt. Ik weet niet of ik er wel verstandig aan gedaan heb dien schavuit tot mijn slaaf te maken. Hij weet zeer weinig van mij, dat is zoo, maar als hij klapt, zou een schrander man, als Sullivan bijvoorbeeld, wel eens achter den sleutel van het geheim kunnen komen, dat John Raffles heet.

— Ja, je systeem heeft zijn zwakke zijde, merkte Charles op. Wanneer er eenige van je geheime huizen en schuilplaatsen bekend worden, en men ontdekt daar een en ander, dan is de rest gauw genoeg uitgevonden.

— Maar wij hebben iets voor, zeide Raffles, terwijl weder dezelfde glans in zijn oogen kwam.

— En dat is?

— Sullivan is in onze macht. En hij zal het tegenwicht vormen als Blosby mij soms mocht verraden. En ik wil erkennen, dat de kans daarop niet denkbeeldig is. Als men den man met zware straf bedreigt, dan is het zeer wel mogelijk, dat hij om er zich uit te draaien, liever alles bekent.

Weer begon het toestel te tikken.

Nu snelde Charles naar het kastje en haalde het strookje papier voor den dag.

Hij slaakte een kreet van opwinding.

— Wat is er? vroeg Raffles, terwijl hij zich omwendde.

— Men heeft Blosby beschuldigd van moord op graaf Buckham. Dit is het laatste telegram — de afzender heeft het toestel uit voorzorg vernield.

— Dat dacht ik wel! merkte Raffles kalm op. Ik had het dus wel goed voorzien. Men heeft den kerel eenvoudig bang willen maken, dat is duidelijk.

Hij wreef zich even met de slanke hand over het hooge voorhoofd en riep toen:

— Ik moet eens met Sullivan spreken.

— Zou Henderson al terug zijn?

— Als hij snel gereden heeft en de auto gestald in de dichtstbijzijnde stad, kan hij over tien minuten hier zijn. Kom Charles, laat ons aan het werk gaan.

Raffles trad op een kast toe, waaruit hij twee zonderling gevormde maskers nam, die het gelaat van den drager op de oogen en een stukje van den neus en den mond na, volkomen bedekten.

Beiden deden zulk een masker voor en begaven zich daarna naar de gevangenis van den inspecteur van Scotland Yard.

Raffles opende de deur weder en Charles

nam den zwijgenden gevangene onder den arm en geleidde hem naar buiten.

Even later bevonden de drie mannen zich weder in het vertrek, dat zij zooeven verlaten hadden.

Een oogenblik heerschte er stilzwijgen.

Toen klonk de heldere stem van Raffles door het masker:

— Wilt gij mij toestaan, mijnheer Sullivan, dat ik u een van de particuliere vertrekken van John Raffles toon?

— Ik weet niet wie Raffles is, en evenmin, wien gij met Sullivan bedoelt, klonk de stem van den inspecteur kalm.

— Vergeef mij, hernam Raffles ironisch. Het was mij ontgaan, dat uw naam Cavalla is. Toch is het eenigszins zonderling, dat deze heer Cavalla, als ik mij niet vergis een dikbuikig burgermannetje, tijdens zijn kort verblijf in het kasteel van John Raffles, veranderd is in een krachtig gespierd man, met energiek gelaat. Gij zult opmerken, mijnheer Sullivan, dat zelfs uw groote vijand u naar waarde weet te schatten.

— Ik ken u niet en gij zijt dus mijn vijand niet, klonk weer de rustige stem van den inspecteur.

Een fijn glimlachje speelde om de dunne lippen van den Grooten Onbekende.

— Het is mogelijk, zeide hij. Toch geloof ik, dat het u heel wat meer waard zou zijn geweest, indien gij ons buiten zoo geboid op Scotland Yard voor u zaagt, dan wij het u hier doen.

Sullivan hief het gelaat op en keek naar de schitterende oogen van zijn vijand, die door de gaten van het masker te zien waren.

— Laat ik niet langer komedie spelen, zeide hij toen. Gij hebt gelijk. Maar ik zeg u, dat ge met mij kunt doen wat gij wilt — ik vrees geen pijn, evenmin als ik den dood vrees.

— Dat eert u, mijnheer Sullivan.

— Gij moogt mij in zee werpen, gij moogt mij ophangen — doe met mij wat gij wilt. Als gij het maar vlug doet. Hoop op redding is er nu toch niet meer. Een ding echter spijt mij.

— Mag ik zoo indiscreet zijn, om naar de reden van dat leedwezen te vragen? vroeg Raffles ironisch.

— Zeker. Het spijt mij dat ik moet sterven, zonder dat ik mijn hartewensch in vervulling heb zien gaan — namelijk om John Raffles aan de galg te zien bengelen.

— Deze gevoelens streelen mij, mijnheer Sullivan, hernam Raffles, op snijdend spottenden toon. Ik geloof echter dat gij mij voornemens toedicht, die mij verre zijn — ten minste voorloopig.

Sullivan hief de hand op.

— Ga niet verder, John Raffles, riep hij uit. Ik weet wat gij zeggen wilt. Gij hoopt mij door mij vrees voor den dood aan te jagen, te dwingen tot het verraden van zekere geheimen. Gij hoopt, door mij te martelen, mij die geheimen te kunnen ontrukken.

— Gij zijt niet gelukkig in uw woordkeuze, mijnheer Sullivan, merkte Raffles op ijskouden toon op. Ik erken echter, dat ik dat alles zou kunnen doen, maar ik hoop, dat gij zoo verstandig zult zijn mij niet tot dergelijke maatregelen te dwingen, die geheel en al in tegenpraak zijn met mijn waren aard.

— En als ik beslist weiger u iets mede te deelen?

De wenkbrauwen van Raffles trokken zich op onheilspellende wijze samen.

— Ik zal u eens iets zeggen, mijnheer Sullivan! begon hij. Gij moet wel weten, dat mijn bestaan op het spel staat — ja, misschien mijn leven, en dat ik om verschillende redenen, die u volstrekt niet aangaan, er zeer bepaald aan hecht, dat leven nog niet te zien eindigen. Ik heb namelijk op dit ondermaansche nog een taak te verrichten, die u de haren misschien te berge zouden doen rijzen, als ik ze u mededeelde. Kortom, ik wil nog niet sterven. Nu hebt gij natuurlijk ook wel eens van zelfverdediging gehoord, — welnu, ik bevind mij in den toestand van een man, die zijn leven, dat in gevaar gebracht is, tot het uiterste verdedigt — ook al zou hij daardoor dat van zijn tegenstander moeten vernietigen. Gij begrijpt mij?

— Ik begrijp het volkomen, John Raffles, antwoordde Sullivan, zonder dat zijn stem een oogenblik trilde.

— Welnu, om mijn leven te kunnen redden, of althans mijn bestaan, zooals ik het tot dusverre leidde, heb ik van u eenige inlichtingen volstrekt noodig.

— Ik zal u niets zeggen, John Raffles.

— Misschien bedenkt gij u nog wel, antwoordde Raffles met een flauw glimlachje. Ik geef u twee uren bedenktijd, en daarna zal ik u toonen, mijnheer Sullivan, de man te zijn waarvoor gij mij schijnt te hebben gehouden, want gij zult u in een eerlijken kamp met mij mogen meten. Ik vermoed dat gij den degen goed hanteert?

Sullivan knikte onmerkbaar en toestemmend.

— Welnu, dan zult gij over twee uren weder in deze kamer gebracht worden. Maar reeds nu zullen wij u van uw boeien ontdoen, omdat gij anders veel te veel in het nadeel zoudt zijn door de stijfheid uwer spieren. Gij zult van twee degenen er eene mogen kiezen en dan zult gij uw leven te verdedigen krijgen tegen John Raffles. En ik verzeker u, dat hij het u niet gemakkelijk zal maken.

De dreigende klank in de stem van Raffles overtuigde Sullivan dat over twee uren in dit vertrek zijn leven aan een zijden draad zou hangen.

De beide vrienden brachten hem weder naar de gevangenis, maar even voordat de deur gesloten zou worden, nam Charles hem de boeien af.

Raffles wierp een blik op zijn horloge?

— Het is nu juist tien uur, mijn waarde

heer Sullivan, zeide hij. Te middernacht zult gij dus om uw leven hebben te strijden. Gij hebt immers ook een horloge?

Sullivan knikte zwijgend.

— Tot ziens dan — en bedenk u maar eens.

De deur viel dicht en Sullivan bleef alleen.

Het eerste wat hij deed was een zucht van verlichting te slaken en zijn handen en polsen duchtig te wrijven, tot de bloedsomloop weder hersteld was.

Toen haalde hij een electrische zaklantaarn te voorschijn, die men hem had laten behouden, omdat hij niet gefouilleerd was, en begon de kleine ruimte waar hij gevangen zat, met de grootste aandacht te onderzoeken.

Hij haalde zijn zakmes te voorschijn, opende het en klopte met het heft geduldig op alle plaatsen van den wand en van den vloer.

Bijna overal had de steenen wand een doffen klank.

Maar juist midden in den vloer meende Sullivan, wiens hart bij die ontdekking begon te bonzen, een helderder klank te hooren.

— Het is, alsof zich hieronder een gewelf bevindt, dat op deze plek het dunst is, mompelde hij in zich zelf. Maar hoe dat te onderzoeken!

Hij knielde neder en trachtte met zijn zakmes den harden rotswand aan te tasten.

Bij den derden slag echter brak de punt reeds van het mes af.

Wanhopig wierp Sullivan het wapen neder.

Hij liet zijn blikken door de cel dwalen, die ongeveer vier meter in het vierkant was.

In een hoek lag een groote, platte steen, blijkbaar bestemd om hem als stoel te gebruiken.

Sullivan trad erop toe.

Plotseling begonnen zijn schrandere oogen te schitteren.

Een flauwe kans op redding daagde voor hem op.

Hij haalde een zijner revolvers te voorschijn, schudde de patronen uit het magazijn en begon ze met koortsachtige haast van het kruit te ontdoen, dat hij op een klein hoopje midden op den vloer van zijn cel verzamelde.

Daarop trok hij, terwijl zijn spieren trilden van inspanning, den zwaren platten steen tot dicht bij het midden van het vertrek.

In een hoek van de cel stond een kleine, blikken kroes.

Sullivan schepte met behulp van een visitekaartje het kruit in de kroes, vulde haar met aarde en kleine steentjes op, en zette haar weder in het midden van het vertrek neder, daar waar de bodem blijkbaar zeer dun was.

Een half uur was reeds verstreken.

Sullivan haalde zijn zakdoek te voorschijn, en begon die aan kleine reepen te scheuren, die hij vervolgens tot een lont in elkaar draaide.

Het kruit van nog enkele patronen, met speeksel bevochtigd, maakte er een waar ontstekingskoord van.

Sullivan bevestigde het einde van deze geïmproviseerde lont in de kroes met kruit

en kantelde daarna den grooten steen, die in het midden een groote holte had, met de grootste voorzichtigheid, en terwijl de aderen aan zijn slapen klopten van inspanning, over de geïmproviseerde bom heen.

Tot zijn blijdschap bemerkte hij, dat de lont niet geklemd zat, zoodat hij geen vrees behoeft te koesteren, dat hij half weg zou uitdooven.

Een oogenblik overdacht hij, of men het geluid van de ontploffing niet zou kunnen hooren in het vertrek, waar zijn vijanden zich bevonden.

Maar hij stelde zich zelf spoedig gerust: de wanden waren zeer dik, daar zij in de rots zelve waren uitgehouwen en bovendien — het ging hier om zijn leven.

Sullivan haalde een lucifersdoosje te voorschijn en stak de lont aan het eind aan.

Daarop trok hij zich zoover hij kon in een hoek van het vertrek terug.

Bijna een half uur verstreek en reeds begon Sullivan te vreezen, dat de lont was uitgedoofd, toen een doffe knal weerklonk.

Het zware rotsblok werd met kracht opgelicht en viel daarop weer neder.

Zooals Sullivan voorzien had, werd het rotsblok slechts even opgetild en had het weerstand geboden aan de ontploffing. De geïmproviseerde bom had waarschijnlijk alleen den vloer vernield.

Zich niet bekommerend om den benauwden rook die het vertrek begon te vullen, snelde Sullivan naar het rotsblok toe en schoof het met inspanning van al zijn krachten weder terzijde.

Met moeite onderdrukte hij een kreet van vreugde.

In het midden van den bodem bevond zich een gat van ongeveer een voet in doorsnede.

De wand van den vloer bleek op deze plek nauwelijks eenige centimeters dik te zijn geweest.

Met behulp van een zwaar stuk steen verbreedde Sullivan het gat nog eenigszins.

Hij hield zijn lantaarn in de opening en zag dat hij zich boven een soort kelder bevond, ongeveer twee meter hoog, maar waarvan hij de lengte niet kon peilen.

Hij doofde zijn lantaarn en zag nu dat er een zwak maanlicht in den kelder doordrong.

Zonder zich een oogenblik te bedenken, liet Sullivan zich door het gat zakken en even later stond hij veilig op den bodem van een groot hol.

Aan het einde daarvan heerschte een flauwe schemering.

Sullivan snelde vooruit.

Het licht werd steeds duidelijker.

Hij begreep dat de redding hem wenkte.

Eindelijk bereikte hij het uiteinde van het hol.

Hij slaakte een kreet van blijdschap.

Hij stond voor een spleet, waardoor het

maanlicht in breede stralen binnengolfde en die breed genoeg was om hem doorgang te verleen.

Zeer voorzichtig en bevreesd voor een valstrik, waagde de inspecteur van Scotland Yard zich in deze spleet.

Hij voelde een kouden tochtstroom, die zijn hart van vreugde deed opspringen.

Plotseling zag hij den nachthemel met sterren bezaaid boven zijn hoofd.

Zijn oor werd door een geluid getroffen, dat hem een hemelsche muziek toescheen — in zijn onmiddellijke nabijheid vernam hij het klot-sen van de zee tegen de rotsen.

Nog enkele stappen en hij stond aan den oever van de zee.

Sullivan had eensklaps al zijn energie teruggevonden.

Hij spande zijn oogen tot het uiterste in, en zag niet ver van den zee-oever een donker voorwerp op het strand liggen.

Hij liep er op toe.

Het was de motorboot, die hem naar dit vervloekte eiland had gevoerd.

Met inspanning van al zijn krachten slaagde hij er in het vaartuigje vlot te maken.

Hij stapte erin, wierp nog een blik achter zich, hief dreigend de vuist op en zocht naar den slinger, die den motor in beweging bracht.

Een kreet van woede ontsnapte hem.

Hij vergat dat hij met een niet alledaagschen vijand te doen had.

Want de motor was uit den bodem van het bootje geschroefd.

Sullivan zocht tevergeefs naar een paar riemen.

Even dacht hij erover de boot op goed geluk te laten drijven, maar hij zag in, dat hem dit geen redding zou brengen.

Zijn vijanden zouden zijn ontsnapping ontdekken, en bij het aanbreken van den dag zou de boot zeker nog niet ver genoeg van het rotseiland verwijderd zijn en stellig zouden Raffles en zijn metgezel hem weder in hun macht krijgen.

Maar indien deze boot hem geen redding zou brengen, dan zou zij ten minste ook zijn vijanden niet van dienst zijn.

De energieke inspecteur besloot alles op een kaart te zetten en het aan het toeval over te laten, of de boot hem naar de Schotsche kust zou voeren.

Hij sprong erin, zette de boot met kracht af en even later sleepte een sterke strooming haar naar de kust van Schotland.

Toen de boot zich nog ongeveer honderd meter van den wal bevond, begaf Sullivan zich naar de kajuit.

Onder een der banken vond hij in een kastje een paar bliken benzine.

Aanstonds had hij zijn plan gemaakt.

Hij draaide het electrische licht op en veroorzaakte kortsluiting op een zeer brandbare plaats, dicht bij de houten huid van de boot.

Aandachtig keek Sullivan naar de kleine blauwe vonkjes, die tusschen de vernielde draadeinden oversprongen.

Spoedig begon het hout te smeulen.

Sullivan wierp de blikken benzine over de sofa en den vloer van de kajuit ledig en snelde naar het dek.

Even begon de smeulende plek nog zwaar-

der te rooken, maar plotseling was de groote kajuit een vuurzee.

Sullivan had geen oogenblik meer te verliezen.

Hij sprong overboord en zwom in de duisternis naar de kust, kenbaar aan de vele lichtjes, die hij er ontwaarde, terwijl hij de brandende motorboot als een eilandje van vuur achter zich liet.

HOOFDSTUK VII.

NAAR LONDEN.

Raffles en Charles zaten aan de tafel in het groote vertrek en dronken rustig hun glas whisky.

Van tijd tot tijd wierp Charles een blik op zijn horloge.

— Zou hij zich niet bedenken? vroeg hij eindelijk.

— Ik weet het niet, beste Charles, maar als hij zich niet bedenkt — dan hoop ik voor hem, dat hij op deze wereld geen al te zware zonden bedreven heeft.

— Hij zou dus het duel aanvaarden, denk je?

Hij zal wel moeten, hernam Raffles kalm. En toch zou het mij spijten indien ik hem overhoop moest steken.

— Ik begrijp je. Hij was als het ware een stimulans voor je, waardoor ons werk aan gevaar, en dus aan aantrekkelijkheid won.

— Juist. Sullivan was als het ware de peper, die mijn spijs kruidde.

— Ja, maar hij maakte het ons wel eens wat al te gepeperd.

— Dat was zijn beroep, antwoordde Raffles kalm. Ik zou hem niet zoo hoog geacht hebben, als hij ons niet van tijd tot tijd het vuur niet zoo na aan de schenen had gelegen.

Raffles verzonk in gedachten en merkte na eenigen tijd op:

— Luister eens, Charles: Sullivan mocht een beter schermer blijken dan ik dacht. Wanneer ik val, dan weet je wat je te doen staat.

De jonge man werd bleek.

— Praat daar niet van, riep hij uit, terwijl hij haastig opstond en op Raffles toesnelde.

Deze hief glimlachend de hand op.

— Het is nog zoo ver niet. Maar wij hebben ons eigen lot niet in de hand. Je weet dus wat je met mijn papieren — en met het andere moet doen? Hè, beloof mij toch, dat je volgens mijn aanwijzingen zult handelen?

— Ik beloof het je, antwoordde Charles op doffen toon.

Raffles wierp een blik op zijn horloge en stond met een vastberaden uitdrukking op zijn gelaat op.

— Middernacht, riep hij en zijn stem had

een harden klank. Het is tijd, Charles, wij zullen hem gaan halen.

De beide mannen verlieten het vertrek, staken de groote vestibule over en liepen op de deur van de cel toe.

Plotseling stond Charles stil en greep zijn vriend bij den arm.

— Ruik jij niets? vroeg hij.

— Ja, het is alsof er iets in brand staat!

— Er dringt een zwakke rook door de reet van de deur, riep Charles uit.

Raffles snelde op de deur toe en opende haar.

Een kreet van teleurstelling en woede ontsnapte hem.

— Hij is ontkomen, riep hij uit.

— Wat zeg je? Hoe is dat mogelijk? riep Charles, die naderbij was gekomen.

— Zie zelf maar, zeide Raffles, brommend, terwijl hij op het gat in den grond wees.

— Maar hoe heeft hij dat gat in zulk een korten tijd kunnen graven?

— Hij heeft het niet gegraven, maar zeker door middel van een helsche machine, of wellicht met behulp van het kruit zijner patronen in den vloer geslagen. Maar het geeft niet of wij hier blijven staan redeneeren over de oorzaak van zijn ontkoming. Kom mee, Charles, hij kan het eiland niet verlaten hebben in die boot zonder motor.

De beide vrienden snelden weg, openden de rotsdeur en beklommen de klip.

Nauwelijks waren zij op den top aangekomen, of Raffles slaakte een toornigen kreet en wees met uitgestrekte vinger naar den horizon.

— Daar is de boot. Hij heeft haar in brand gestoken. Zie maar.

Inderdaad waren op verren afstand de smeulende en zwaar rookende overblijfselen van de ongelukkige motorboot op het water te zien.

Charles stampvoette van woede.

— Hij heeft onze boot gestolen. Ik ben benieuwd hoe wij van het eiland afkomen.

In het schijnsel van de brandende motorboot

zwemmend, trachtte Sullivan met krachtige slagen de kust te bereiken.

Hij wist dat er op deze plek talrijke stroomingen bestaan, die het bij het wisselen van het tij in de hoogste mate gevaarlijk maakten de kust zelfs in een hecht vaartuig te naderen.

Van tijd tot tijd wierp hij een blik achter zich.

Het vuur van de motorboot begon te verminderen, blijkbaar was het karkas reeds geheel uitgebrand.

Maar eensklaps werd het geheel duister.

Een stortzee scheen de vlammen aan boord van de motorboot te hebben gedoofd.

Op dat zelfde oogenblik gevoelde Sullivan zich door een krachtigen stroom aangegrepen en weder in zee terug sleuren.

Hij schreeuwde om hulp, maar zijn stem ging in het geraas van de branding verloren.

Als een wanhopige streed de jonge inspecteur tegen den stroom.

Hoe lang deze worsteling geduurd had, zou hij naderhand nooit hebben kunnen zeggen.

Het leek hem evenwel een eeuwigheid.

Reeds wilde hij den strijd opgeven, toen zijn rechterhand plotseling tegen een hard voorwerp aanstiet, dat gloeiend heet aanvoelde.

Aanstands begreep Sullivan dat zijn goed gesternte het wrak van de motorboot op zijn weg had gevoerd.

Hij werkte zich langs het boord, tot hij een plek bereikte, welke het vuur blijkbaar gespaard had en heesch zich met inspanning van al zijn krachten in het bijna geheel uitgebrande wrak van de boot.

Nauwelijks was dit geschied, of zijn bewustzijn begaf hem.

Toen hij weder tot zich zelf kwam, stond de zon reeds geruimen tijd aan den hemel.

Sullivan leed honger, maar nog veel meer plaagde hem de dorst.

Hij wierp een blik om zich heen.

Plotseling verhelderde zijn gelaat.

Op tamelijk geringen afstand zag hij een kleine vloot stoomtrawlers, die langzaam in westelijke richting koers zetten.

Sullivan ging in zijn boot overeind staan en begon met zijn armen te zwaaien en te schreeuwen tot zijn keel heesch was.

Eindelijk scheen men hem op te merken.

Een van de trawlers veranderde van koers en kwam op hem toe.

Een kwartier later lag het wrak van de boot langs zij van een visschersboot, die blijkens het opschrift op den boeg, te Hull thuis behoorde.

— Voor hoeveel geld breng je mij met dit wrak naar Londen? schreeuwde Sullivan den schipper toe, die over de reeling leunde en tamelijk wantrouwend naar de uitgebrande motorboot keek.

— Ik wil u wel aan boord nemen, maar die boot niet. Daar heb ik geen plaats voor.

— Sleep haar dan.

— Ook dat gaat niet, ik ben pas uitgevaren.

— Maar man, ik wil je de schade vergoeden. Heb je veel visch aan boord?

— Nog geen stuk.

— Welnu, dan maakt het voor u geen verschil om mij naar Londen te brengen. De schade zal je ruimschoots vergoed worden.

De schipper schudde het hoofd.

— Je kunt aan boord komen, en dat prul van een boot zal ik slapen tot het zinkt, maar naar Londen breng ik je niet, sinjeur. Je zult met ons aan de vischvangst moeten deelnemen en over een paar dagen breng ik je naar Hull.

Sullivan dacht even na en zeide toen:

— Breng een lijn uit.

De lijn werd hem toegeworpen en Sullivan bevestigde haar aan de voorsteven van de uitgebrande motorboot.

Vervolgens klauterde hij langs de touwladder aan boord van den stoomtrawler.

De schipper nam hem nog steeds vol argwaan op.

— Averij gehad? vroeg hij kortaf. Je handen zitten vol brandwonden.

— Ja, de motor is ontploft, antwoordde Sullivan kortaf. Toen de hitte te groot werd ben ik overboord gesprongen, en heb in de buurt van de boot rondgezwommen, totdat een stortzee het brandje gelukkig bluschte.

Sullivan nam den schipper bij den arm en bracht hem naar de voorplecht.

— Nu ik goed en wel aan boord ben, begon hij, zal ik je de vraag nog eens stellen, die ik je zooeven deed, schipper. En nu zul je wel zoo verstandig zijn om haar bevestigend te beantwoorden.

— Dat is nog de vraag, hernam de schipper kalm. Ik ben baas op mijn eigen boot.

— Ongetwijfeld. Maar als ik je zeg, dat ik Sullivan, inspecteur van Scotland Yard, ben en dat ik je tweehonderd pond bied, dat is het dubbele van wat je in een paar dagen visschen kunt besommen, om mij naar Londen te brengen, dan zul je niet meer weigeren.

De schipper keek Sullivan met zijn scherpe oogen strak aan en vroeg toen:

— Is u Sullivan van Scotland Yard? Ik heb van u gehoord. Geef maar op je tweehonderd pond.

Met deze woorden stak de schipper zijn reusachtige hand vooruit.

Sullivan glimlachte en zeide:

— Dat bedrag heb ik helaas niet bij mij, of liever niet meer. Het zal je aanstands op Scotland Yard worden uitbetaald.

De schipper wiegelde even zwijgend op zijn stevige beenen heen en weer, floot eens, wendde zich om en schreeuwde zijn knechts toe:

— Draaien, en met volle kracht naar Londen.

— En voor elk half uur dat jullie korter over den afstand doen per man een pond belooning, voegde Sullivan er aan toe.

Waarschijnlijk had de stoomtrawler gedurende zijn geheele bestaan nog niet zoo snel gevaren.

Na vijf uur varend was Gravesend bereikt.

Sullivan, die gedurende de reis zijn plannen veranderd had, riep een agent toe, die langs de kade surveilleerde en verzocht den orde-bewaarder hem met den schipper naar het hoofdbureau van politie te brengen.

Sullivan wilde per trein verder naar Londen gaan, terwijl de schipper het wrak de Theems zou opslepen.

Op het hoofdbureau van politie, waar Sullivan zich spoedig kon legitimeeren, werd een bewijs geschreven, dat de schipper meesmuilend in den zak van zijn ruwen jekker stak.

Na aan het station een telegram naar Scotland Yard te hebben gezonden, stapte Sullivan met een zucht van verlichting in den trein, met een meewarigen blik de slechtpassende kleederen beschouwend, welke men hem aan boord van den trawler verschaft had.

Eenige uren later trad de jonge inspecteur, na zich in zijn woning snel te hebben verkleed, het gebouw van Scotland Yard binnen en meldde zich aanstonds bij Baxter aan.

De groote man keek Sullivan aan, alsof hij uit de dooden herrezen was.

Met korte woorden bracht Sullivan zijn chef op de hoogte van het voorgevallene.

— Indien wij ons haasten, zoo eindigde hij zijn verhaal, kunnen wij Raffles nog op Blacky Clif arresteren.

— Hoe weet gij, dat zij juist op dat rots-eiland zijn?

— Omdat er aan boord van de boot een compas en een sextant was, mijn waarde heer Baxter.

— Dan zullen wij daar spoedig werk van maken, hernam Baxter, met een aplomb, alsof hij zelf de geheele zaak op touw had gezet.

— En is hier iets bijzonders voorgevallen? vroeg de jonge man, zonder acht te slaan op den arrogant toon van zijn chef.

— Zeker, antwoordde Baxter op trotschen toon. Wij hebben het document in handen, waaruit blijkt, dat Blossby een paar dagen geleden een lijk aan Raffles heeft moeten leveren.

Sullivan dacht even na, trad op het telefoon-toestel toe, en zeide:

— Weest zoo goed, dadelijk Blossby bij mij te zenden.

Sullivan legde het toestel weder weg en vervolgde:

— Nu is het zaak een plan op te maken, om Raffles en zijn helper — misschien zijn het er wel twee — levend in handen te krijgen. Wij zouden natuurlijk als politiemannen kunnen gaan, maar dan kunt gij ervan overtuigd zijn, dat zij hun huid duur zullen verkoopen en dat wij er niet zonder eenige dooden afkomen.

— Ik kan niet zeggen, dat dat mij erg aantrekt, zeide Baxter op tamelijk benauwd toon. Weet gij niets anders?

— Jawel, mijnheer Baxter, antwoordde Sullivan, die met moeite zijn minachting verborg.

Ik stel voor den trawler af te huren van den schipper die hier aanstonds zijn twee honderd pond komt beuren. Wij verkleeden ons als schippers en tegelijkertijd vaart een goed bewapende politieboot naar de Blacky Clif, desnoods met een mitrailleur of een snelvuurkanon aan boord, en bestookt hen zoodanig, dat zij wel moeten vluchten.

— Maar ze hebben geen boot meer, riep Baxter uit.

— Dan zullen zij zich zwemmende trachten te redden.

— Maar dan verdrinken ze, riep Baxter, die niet al te vlug van begrip was.

— Zij verdrinken niet, want wij pikken hen op.

— Dat is een uitstekend denkbeeld, riep hij uit.

Op dat oogenblik werd de schipper van den stoomtrawler aangediend.

De man trad binnen, terwijl hij het bewijs zegevierend in de hoogte hield.

— Ik kom om mijn twee honderd pond, riep hij uit.

— Je zult ze hebben, schipper, zeide Sullivan glimlachend. En je kunt nog veel meer verdienen.

Met eenige woorden deelde hij den schipper mede, wat hij van hem verlangde.

De man luisterde aandachtig toe en vroeg toen:

— Is er gevaar voor mijn schip?

— Niet in het minst. En alle schade zal je vergoed worden. Maar ik heb een voorwaarde, en dat is, dat je de letters op het grootzeil 25 H. verandert in 13 Y. Dan zien onze vrienden op hun klip je schuit voor een schipper uit IJmuiden, of anders voor een visscher uit Yarmouth aan. Wij bieden je vijfhonderd pond.

— Top, riep de schipper kortaf.

— Kun je je schuit dadelijk gereed maken?

— Ze ligt nog op stoom, mijnheer.

— Waar?

— Aan de East India Wharf.

— En het wrak?

— Kan ieder oogenblik weggesleept worden.

— Dan is alles in orde, riep Sullivan uit.

— Maar denk er aan, dat je niemand van de bemanning verlof geeft om aan wal te gaan, en mocht iemand je soms een vraag stellen, dan antwoord je niets — natuurlijk, tenzij ik het zelf doe.

— Het is in orde, Sir! zeide de schipper, tikte aan zijn muts en ging heen.

Nauwelijks had hij de deur verlaten of er traden twee gevangenisbewakers van de Baily-gevangenis binnen.

De mannen waren bleek en trilden op hun beenen als een riet.

Een hunner hield een zakdoek tegen het gelaat gedrukt, die geheel met bloed doortrokken was.

Baxter stond verschrikt op en riep:

— Wat is er met jullie gebeurd, mannen?

— Blossby is ons tijdens het transport ontsnapt, zeide een der mannen bijna toonloos.

Sullivan stiet een vloek uit en Baxter begon zenuwachtig met zijn groot blauw potlood te spelen.

— Het is onze schuld niet, mijnheer Sullivan, vervolgde de cipier. De chauffeur van de politie-auto ging juist den hoek van de Crossstreet om en reed tegen een vrachtwagen op, die dwars over de straat stond. Door de vaarsloeg onze auto om. Mijn collega Knight was

bewusteloos en bovenop mij gevallen. Ik gevoelde hoe Blossby zich losrukte en toen ik overeind gekomen was, en mijn collega uit den wagen geholpen had, zag ik hem wegsnellen en verloor ik hem in de menigte spoedig uit het oog.

— Vervloekt, bromde Sullivan tusschen de tanden, terwijl hij opgewonden het vertrek op en neer liep. Wij hebben dus een van de gevaarlijkste leden van de bende door zulk een noodlottig toeval uit onze vingers laten glippen.

HOOFDSTUK VIII.

GERED!

Eenige uren later voer de stoomtrawler 13 Y, de Theems af en zette aanstonds koers naar het Noorden.

De politiebeambten die zich aan boord bevonden, waren allen als visschers gekleed, evenals Sullivan en zelfs Baxter, die van de partij had willen zijn, had zijn blonden baard voor een gedeelte opgeofferd en prijkte nu met een rossig blond schippersbaardje.

Sullivan zat op het dek, met zijn rug tegen den laadmast aan.

Zijn gedachten hielden zich nog steeds onledig met de noodlottige ontvluchting van Blossby.

Na een tijd lang dikke rookwolken uit zijn pijp in de lucht geblazen te hebben, richtte hij zich tot Baxter, die bij hem stond.

— Weet gij waar ik over denk, mijnheer Baxter?

— Laat eens hooren, mijn waarde Sullivan.

— Ik vrees zeer, dat dit automobiel-ongeluk met opzet is veroorzaakt. Want er zijn heel wat misdadigers die het grootste belang bij de ontvluchting van Blossby hadden, bijvoorbeeld Raffles en zijn mannen.

— Dat geef ik je toe, maar Raffles zit immers gevangen op het eiland — en kan het plan tot ontvluchting dus onmogelijk zelf beraamd hebben.

— Ongetwijfeld, maar ik ben er zeker van, dat hij handlangers heeft. Gij begrijpt zeker wel, dat deze ontvluchting ons nog noodlottig kan worden mijnheer Baxter. Blossby kan zich immers door middel van draadloze telegrafie, of heliografische seinen in verbinding stellen met de Blacky klip?....

— Indien hij het geheime verblijf van Raffles althans kent, zeide Baxter.

— Gij hebt gelijk — het is niet geheel onmogelijk, dat hij van het bestaan van deze geheime schuilplaats onkundig is gehouden.

Intusschen voer de trawler snel de Noordzee op.

In den loop van den nacht begaven Raffles en Charles zich om beurten naar den top van de rots, ten einde den omtrek te verkennen.

Maar zelfs met behulp van een nachtkijker konden zij niets verdachts bespeuren.

Alleen zagen zij heel in de verte het twinkelen der lichtjes eener vrij talrijke visschersvloot.

Om beurten sliepen de beide mannen eenige uren.

Raffles was blijkbaar zeer zenuwachtig, wat anders zijn gewoonte niet was.

— Het is mij een raadsel waar Henderson blijft, zeide hij. Hij zou immers met een onzer andere booten terugkomen; ik verwacht hem hier reeds sedert eenige uren.

Er zal hem toch niets overkomen zijn? riep Charles ongerust uit.

— Wie kan dat weten, antwoordde Raffles op doffen toon.

Bij het aanbreken van den dag klommen de beide vrienden, na een eenvoudig ontbijt gebruikt te hebben, hetwelk zij hadden samengesteld uit den inhoud van de rijk voorziene provisiekast, naar den top van de klip.

De visschersvloot was niet meer te zien.

Raffles zette zich op een rotsblok neder en verzonk in diepe gedachten.

Telkens raadpleegde hij zijn horloge en zocht dan weder de golven af.

Maar niets deed zich zien, dan nu en dan een eenzame visscherspink.

Het was bijna elf uur in den morgen, toen Charles plotseling zijn hand ophief en naar een klein punt in de verte wees.

— Daar komt Henderson aan, Edward, riep hij verheugd uit.

Raffles bracht snel den kijker voor zijn oogen.

— Het is althans een motorboot, en een die verbazend vlug vaart, riep hij uit. Maar zij is zeer groot. Waartoe zou Henderson een van onze grootste booten hebben uitgekozen?

— Misschien was de andere die hij tot zijn

beschikking had, niet bruikbaar, zeide Charles.

Raffles scheen met deze verklaring genoegen te nemen en de beide vrienden zagen hoe de motorboot vrij snel in grootte toenam.

Na een half uur bracht Raffles den kijker opnieuw voor het oog.

Plotseling sprong hij op, zijn gelaat was zeer bleek geworden.

— Wat is er? vroeg Charles verschrikt, terwijl hij hem den kijker afnam en dezen op zijn beurt voor het oog bracht.

— Het is een politieboot met minstens twintig man, en een van de grootste van haar soort, riep Raffles uit. Zij heeft zelfs een kleine motorsloep op het achterdek.

— Je hebt gelijk, zeide Charles. En zij naderen het eiland. Die ellendige Sullivan moet ons verraden hebben.

— Dat schijnt wel zoo! zeide Raffles, die zijn kalmte herwon, naarmate het gevaar dreigender werd. Ik vermoed dat hij door een van de vischtrawlers is opgepikt, die wij vannacht zagen, en den schipper met een groote belooning heeft overgehaald om hem naar Londen te brengen. Als hij een compas en een sextant in de boot heeft gevonden, dan kan het hem niet moeilijk zijn gevallen, de ligging van het eiland te bepalen. Alweer een schuilplaats, die voor ons geen waarde meer heeft, mijn waarde Charles!

— En nu minder dan ooit, mijn beste Edward, zeide Charles lakoniek, want als ik mij niet sterk vergis, richten zij een kanon op het eiland.

Raffles nam hem den kijker af.

— Je hebt waarachtig gelijk, riep hij uit. Men doet ons de groote eer aan, met een kanon van slechts twee-en-een-half duim, maar het is in ieder geval een kanon.

Raffles zou maar al te spoedig in het gelijk worden gesteld. Want bijna op hetzelfde oogenlik werd een klein wolkje op de voorplecht van de groote politieboot merkbaar, verlicht door een bloedrooden vuurstraal en enkele seconden later gierde een kleine granaat op slechts enkele passen afstand de beide mannen voorbij en plofte aan gene zijde van het kleine rotseiland in zee.

— Dezen keer was het mis! zeide Raffles kalm, maar den volgenden keer kan het reeds raak zijn. Kom, Charles wij willen een minder tochtige plek gaan opzoeken. Ik heb wel eens hooren zeggen, dat de voorzichtigheid lang niet het slechtste gedeelte van den moed was.

De beide vrienden daalden de rots af, juist toen een tweede granaat met een donderend geraas uiteenbarstte, juist op de plek, waar zij zooeven hadden gestaan.

Halverwege het rotspad bevond zich een soort van portaal, waarin zich een smalle opening bevond, niet breeder dan eenige decimeters en die toegang gaf tot een vrij groot hol, dat zich boven in deze zonderling gevormde rots uitstrekte.

Snel begaven de beide vrienden zich door de spleet tot achter in het hol.

Zij waren hier volmaakt veilig, zelfs voor veel zwaarder granaten en konden toch de zee en de politieboot nauwkeurig in het oog houden.

— Breng de mitrailleur in orde, Charles, zeide Raffles, terwijl hij postvatte voor een zeer klein kijkgat, dat in den rotswand was uitgehouwen.

Charles trad naar een hoek van het hol en droeg een machinegeweer tot voor een klein schietgat aan de andere zijde van de spleet.

Eenige oogenblikken later had hij het patroonlint in het magazijn van de mitrailleur gebracht en knielde achter het doodelijke wapen neder, het oog strak gevestigd op de steeds grooter wordende politieboot.

Deze scheen echter op dezelfde plaats te blijven.

— Waarom komt zij niet naderbij? mompelde Raffles. Daar steekt iets achter.

Hij verliet zijn post, stak het hol in zijn volle lengte over en trad naar een klein kijkvenster in den tegenover liggenden wand, van waaruit men een uitzicht had over de Noordzee, die zich aan den anderen kant van het kleine rots-eiland uitstrekte.

Raffles bracht den kijker voor het oog en riep:

— Ja, ja, zoo iets dacht ik wel! Mijn waarde Sullivan heeft zich als schipper vermomd en een stoomtrawler afgehuurd. Hij verwacht dat we de vlucht zullen nemen, in arren moede in zee zullen springen en dan zal hij ons vol menschlievendheid oppikken, om ons een week later voor den rechter te kunnen brengen. Uitstekend bedacht, dat moet ik zeggen.

Plotseling slaakte Charles een luide kreet.

Raffles draaide zich om en riep:

— Wat is er?

— Zie daar eens! riep hij uit, terwijl hij op een punt wees aan den horizon, dat snel naderde. Raffles bracht zijn kijker voor het oog.

Een kreet van blijde ontroering ontsnapte hem.

— Het is Henderson! riep hij uit. Henderson met onze snelste raceboot.

Inderdaad, op ongeveer twee kilometer afstand konden de beide mannen een zwarte punt waarnemen, die met buitengewone snelheid in grootte toenam.

Spoedig was de boot door den kijker duidelijk te zien en even later kon men zelfs de gedaante van Henderson bespeuren, door de glazen ruit van den voorkap heen.

Klaarblijkelijk deed hij alle moeite, de boot zoo snel mogelijk te doen loopen.

Maar de politiemannen schenen de naderende motorboot eveneens in het oog te hebben gekregen.

De groote motorboot draaide eenigszins en even later zag Raffles tot zijn ontzetting, hoe een mitrailleur op de motorboot gericht werd,

waarin zijn brave chauffeur hem hulp kwam brengen.

Dadelijk waren de rookwolkjes te zien die met verbazende snelheid uit de monding van de mitrailleur ploften.

Intusschen was het snelvuur kanon op de voorplecht gedraaid en opnieuw vielen de granaten met donderend geweld op de rots boven hun hoofd, zonder hun echter in het minst schade te doen.

Raffles was zeer bleek geworden.

— Aan de mitrailleur, Charles, beval hij op korten toon. Klaar? Vuur!

De mitrailleur begon met een droog knappend geluid te tikken.

Aan boord van de politieboot scheen een plotselinge verwarring te ontstaan.

Men zag duidelijk eenige opvarenden opgewonden over het dek heen en weer loopen.

Intusschen voer de motorboot van Henderson onder een waren kogelregen met verbazende snelheid door.

Reeds was met het bloote oog de geweldige boeggolf te zien, die bijna anderhalven meter hoog ter weerszijden van de boot opstootte.

Plotseling slaakte Charles een juichkreet.

— Ik heb het roer geraakt! schreeuwde hij.

Inderdaad, men zag een aantal agenten zich verdringen op de achterplecht van de politieboot, bezig met het herstellen van het roer.

— Rustig doorschieten en goed mikken, Charles! zeide Raffles, die weder naar de andere zijde van het hol snelde. De stoomtrawler komt eenigszins naderbij! riep hij uit. Mijn vriend Sullivan denkt zeker, dat hij mij reeds in handen heeft! Maar zoover is het nog niet!

Hij keerde weder terug en nam door den kijker scherp de politieboot op.

— Er zijn al een paar gewonden, Charles, riep hij uit. Ik zie al met verbandtrommels heen en weer loopen en de mitrailleur zwijgt!

— Geen wonder, zeide Charles op drogen toon. Ik heb haar van het affuit geschoten!

— Bravo! riep Raffles opgewonden uit, dan kunnen zij ten minste mijn braven Henderson niet meer raken, ten minste als zij dat nog niet gedaan hebben! En als dat het geval mocht zijn — dan mag Sullivan zich voor mij in acht nemen!

De motorboot was nu reeds een goed eind voorbij de politieboot gekomen en zette recht door koers naar het rotseiland.

Maar nu dreigde een nog grooter gevaar!

De kanonnier van de politieboot richtte zijn kanon op de snelvarende motorboot en de eerste granaat streek slechts op eenige voeten boven de boot!

Maar Henderson had het gevaar spoedig ingezien en er het goede middel tegen gevonden. Hij begon in een zigzag te varen, zoodat de kanonnier op een telkens verwisselend doel moest schieten.

Vijf minuten later voer de motorboot in de kleine kreek ter zijde van het eiland! Zij was daar volmaakt tegen het granaatvuur beschermd.

— Snel, Charles! Laten wij ons dadelijk inschepen! Maar neem de mitrailleur mede! Zij kan ons nog te pas komen!

De jonge man nam het niet zware wapen op en droeg het de in de rots uitgehouwen trap af.

Het volgend oogenblik sloten Raffles en Henderson elkaar in de armen....

— En nu snel gemaakt dat wij weggkomen! riep Raffles uit. Zij zullen hun roer nu wel hersteld hebben!

De mitrailleur werd op de voorplecht geplaatst en de drie mannen scheepten zich in.

Zij voeren om het eiland heen en.... bevonden zich bijna vlak voor den stoomtrawler! Sullivan had er zich zeker van willen overtuigen, hoe de zaken aan gene zijde van het eiland liepen.

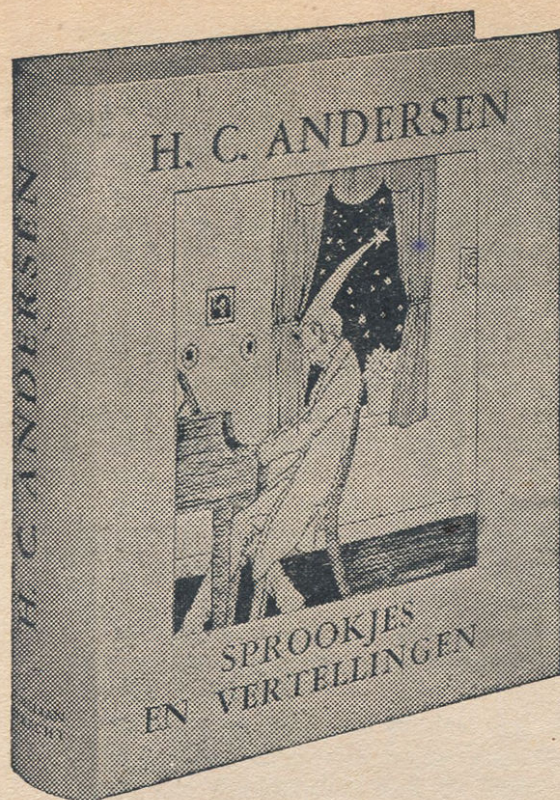
Hij stond bij de verschansing en Raffles herkende hem, ondanks zijn vermomming, onmiddellijk.

De motorboot stopte en Raffles schreeuwde, terwijl hij zijn hoed afnam en beleefd boog:

— Gij zult mij verontschuldigen, mijnheer Sullivan, als ik u eenigszins onverwacht verlaat, maar dringende zaken roepen mij naar Londen! Wij zullen elkander echter ongetwijfeld nog wel nader spreken! Mocht gij het wagen op mij te laten schieten, dan zal ik niet aarzelen u een paar honderd mitrailleurkogels in de houten huid van uw schip te jagen — en ik twijfel of het daar tegen bestand is! En nu — vaarwel! Of tot wederziens, als gij dat liever hoort!

Sullivan knarsetandde van woede, maar hij moest het lijdelijk aanzien, dat de motorboot met zijn doodsvijand aan boord met verbazende snelheid wegvoer, terwijl de mitrailleur al dien tijd met doodelijke juistheid op den romp van het schip bleef gericht.

Een half uur later was het ranke bootje aan de kim verdwenen.

GOEDKOOPE EDITIE

H. C. ANDERSEN'S SPROOKJES EN VERTELLINGEN

*Andersen's werk is onvergankelijk;
de groote wijsheid daarvan is van
alle tijden, voor oud en jong; ge-
slacht op geslacht wordt er onver-
minderd door geboeid!*

Een ieder kent Andersen als een
boeiend verteller. Velen hebben
enkele van diens sprookjes en ver-
tellingen gelezen, verspreid in
uitgaven en tijdschriften. Een

vollledige verzameling van Andersen's werk kostte

VOORHEEN MINSTENS TWINTIG GULDEN

Wij bieden thans aan, een prachtig gedrukte en royaal uitge-
geven, goedkoope editie, gebonden in fraaien luxen stempel-
band met gouddruk

VOOR SLECHTS fl 5.90

Dit prachtboek bevat ALLE sprookjes en vertellingen van
Andersen, bijna 800 pagina's omvang, geïllustreerd met

32 PLATEN VAN RIE CRAMER

waarvan een viertal in prachtige kleuren.

Jarenlang kunt U uit dit boek aan Uw kinderen de heerlijkste
sprookjes, de fijnste verhalen vertellen.

Het verschuldigde kan desgewenscht worden voldaan in maan-
delijksche termijnen van fl 1.— of méér. Toezending geschiedt
onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon, in te zenden aan
N.V. Boek- en Kunsthandel H. Nelissen, Prinsengracht 627
Amsterdam-C., tel. 31791. Postrekening 60092.

BON Ondergeteekende verzoekt hem te zenden Andersen's
Sprookjes goedkoope editie. Het bedrag ad fl 5.90/de 1e
maandelijksche termijn ad fl is aan U verzonden.
(Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM:

ADRES:

